

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΩΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9 Ἔτος Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακί: Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις Χαρ. Ἀννίνου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey*: ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετάφρασις Δισώπου, (συνέχεια). — Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου: ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προκληρωτία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἔν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Γ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ' ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν των, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώσοντα.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Ἐκεῖ πλησίον ἐνὸς ἀλέκτορος φωνοῦντος καὶ ἐνὸς χοίρου γρυλλίζοντος, πενταετὲς παιδίον βυθίζων εἰς τὸ ὕδωρ κλωστήν φέρουσαν εἰς τὴν ἄκραν καρφίδα ἀντὶ ἀγκίστρου, ἠλίευσεν ἀγερώχως ἐγγέλεις. Ὀλίγον ἀπωτέρω, βόες συνεσπειρωμένοι ἐπὶ τῆς χλόης ἠγείροντο καὶ παρετήρουν τρέχοντες τοὺς ἵππους, τοὺς σύροντας τὴν ἄκατον, νεῖχας δέ τις ὑπάνηγειρε τὸ παραπέτασμα τοῦ παραθύρου διὰ νὰ ἰδῆ καὶ νὰ θεαθῆ. Ὁ Γουλιέλμος διήρχετο οὕτω κεκρυμμένος σχεδὸν ὑπὸ τὰ σκεπάσματα, φοβούμενος ν' ἀναπνεύσῃ τὸν δροσερὸν ἀέρα τῆς πρωΐας, τὸν προσφιλῆ ἀέρα τῆς γενεθλίου του χώρας.

Τέλος ἡ ἄκατος ἐσταμάτησε παρὰ τὴν Βόρειον Πύλην. Ἡ Ροττερδάμη ἐφαίνετο πέραν ἀορίστως καὶ συγκεχυμένως, μέσον τῆς ομίχλης.

Ὁ ὑπασπιστὴς ἐκάλυψε τοὺς ὤμους τοῦ κυρίου του διὰ βαρέως μανδύου, ὃ ὁ Γουλιέλμος δὲ ἐνευσε πρὸς τοὺς ὑπηρετάς του νὰ μὴ κινηθῶσιν, ἀλλὰ νὰ ἐπιτηρώσῃ τὸν Γάλλον καὶ βαδίζων μετὰ τοῦ Ὁβερκεκ διητυθύνθη πρὸς τὴν πόλιν, διήλθε δύο ἢ τρεῖς γερύρας καὶ ἐσταμάτησε τέλος εἰς Βομπίς, λαμπρὸν περίπατον περιστοιχιζόμενον ὑπὸ μεγάλων δένδρων κατὰ μῆκος τῆς ὁχθῆς τοῦ Μεύση.

Ἐκεῖ ἠγείρετο μᾶλλον κεκρυμμένη ἢ ἄλλοτε, ἐπειδὴ τὰ δένδρα εἶχον ἀυξήσει, ἡ οἰκία τοῦ βᾶν Γκράφτ, κεκτισμένη διὰ μαρμάρου καὶ γρανίτου, μὲ τὰ εὐρέα αὐτῆς παράθυρα, διὰ μέσου τῶν ὑποίων ἔκ-

θαμβος παρετήρει πάντοτε τὰς χρυσὰς λυχνίας, τὰ χρυσὰ ἀγγεῖα, τὰ χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ ἀγαλμάτια, τὰ ἰστάμενα ἐπὶ τῶν στερεῶν καὶ ὀγκωδῶν ἐπίπλων, ὧν ἡ ἀνάγλυφος ἐπιφάνεια ἐχρησίμευεν αὐτοῖς ὡς βᾶσις.

Πάντα ταῦτα τὰ κειμήλια, μόλις ἀποκρυπτόμενα ὑπὸ τῶν βαρέων παραπετασμάτων ἐξετίθεντο ἐν ἀμελείᾳ ἡμέραν καὶ νύκτα, ἀνυπεράσπιστα ἀπὸ τῶν κλεπτῶν, οὓς ἀνθαδῶς ἀντεμετώπιζον πρὸ ἐτῶν. Ἐπίσης ἦτο ἐπιτετραμμένον εἰς τρῶς ἀέργους νὰ περιεργάζωνται ἐλευθέρως εἰς τὰς σκευοθήκας, συλλογὴν ἐπιδεικτικὴν χρυσοῦν σκευῶν, παροφιδῶν γιγαντιαίων ληκῦθων, μὲ λαίμων ἐπιμήκη, ὡς τὸν τοῦ πελαργοῦ, ποτήρια μεγάλα τορευτά, προχόους, προγᾶστορας πολυτελεῖς καὶ διὰ πολυτίμων λίθων ἐγκεκοσμημένους. Ἄλλοὶ κλέπται ποτὲ δὲν συνέλαβον τὴν ιδέαν νὰ πωλήσωσιν τὸν τοιοῦτον θησαυρὸν.

Ἦτο σχεδὸν εἰπεῖν ὁ θησαυρὸς τῆς πόλεως ἡ Ροττερδάμη ὑπερηφανεύετο δι' αὐτόν. Τὸ ἑκατομμύριον, εἰς ὃ συνίστατο ἡ ἀξία τῶν σκευῶν ὅσα προανεφέρομεν, ἦτο ἐν τῶν πενήκοντα, ἅτινα ὁ ἔμπορος βᾶν Γκράφτ εἶχε κερδίσει εἰς τὰς ἐργασίας του, χάρις εἰς τὰ καλὰ ὀλλανδικὰ τηλεβόλα, τὰ ὑπερασπίζοντα τὰ πλοῖά του, χάρις εἰς τοὺς καλοὺς ὀλλανδοὺς ἐργάτας, οἵτινες εἰργάσθησαν ἐπιμελῶς εἰς τὴν κατασκευὴν αὐτῶν τῶν πλοίων.

Ὁ κλέπτων μίαν χρυσὴν παροφίδα ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ κύρ βᾶν Γκράφτ ἤθελε πράξει ἔγκλημα καθοσιώσεως κατὰ τῆς Ροττερδάμης.

Ἄλλ' οὐχὶ διὰ τὸν λόγον ὁ Κροῖσος ἐκείνος προεφύλακτε τόσον ἀμελῶς τοὺς θησαυροὺς του. Ὁ βᾶν Γκράφτ ἦτο κάτοχος πενήκοντα ἑκατομμυρίων, πλὴν κατείχετο καὶ αὐτὸς ὑπὸ μίᾳς ιδέας. Ὅλον ἐκεῖνο τὸ χρυσίον, τὸ ἐκχυλίζον εἰς τὸν οἶκόν του ἀπὸ τῶν ὑπογείων μέχρι τῆς ὀροφῆς, τὸ εἶχε κερδίσει ἡ σύζυγός του, ἡ ἰδρύσασα τὸν ἐμπορικὸν του οἶκον, καὶ αὐτὸς εἶχε φονεύσει τὴν σύζυγόν του!

Γινώσκομεν πόσον αὐτὴ ἦτο ὄραία. Γινώσκομεν τὴν θλιβερὰν ἱστορίαν τῆς εὐφυοῦς ἐκείνης καὶ ἐξαίρετου γυναικίως,

ἦν ὁ βᾶν Γκράφτ, μετὰ ἐνὸς ἔτους ἀπουσίαν, εὗρεν ἐξείφνης παρὰ τὴν κοιτίδα βρέφους ὀλίγων μηνῶν. Τὴν εἶδομεν, ἐνῶ ἐξέπνεε, σώζουσαν τὸ τέκνον τῆς, ὅπερ ἠπεῖλει ἡ ζηλότυπος μανία τοῦ βᾶν Γκράφτ. Ὅλον αὐτὸ τὸ δρᾶμα, τὸ περιβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ μυστηρίου, εἶχε λησμονηθῆ, ἡ μᾶλλον ἦτο ἀγνωστον ἐν Ροττερδάμῃ. Ὁ ἀνεμος διαλύει πολὺ ταχέως τὸν καπνὸν τοῦ πιστολίου μετὰ τὴν ἐκπυροκρότησιν καὶ τὸ ἔδαφος καταπίνει ταχέως τὸ εὐγενὲς αἷμα μίᾳς ταλαιπώρου γυναικίως.

Οὐδὲν ἔχουσι ἐσώζετο ἐκ τοῦ νομίμου φόνου τοῦ διαπραχθέντος παρὰ τοῦ ἐμποροῦ, οὐδὲν ἄλλο εἰμὴ ἡ ιδέα, ἥτις τὸν κατεῖχε, καὶ ἡ ιδέα αὕτη ἦτο ἔλεγχος.

Ἀφοῦ ἐπληξεν τὴν ἔνοχον, ἔφυγεν ὅτε δ' ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του ἡ Ἐλεονώρα εἶχεν ἐνταφιασθῆ καὶ τὸ βρέφος εἶχεν ἐξαφανισθῆ. Ὁ στατχοῦδερ Γουλιέλμος, ὑπὲρ οὗ ὁ βᾶν Γκράφτ εἶχε θυσιάσει πολλάκις καὶ χρήματα καὶ ἐκθέσει εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν του, μετέβη πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ φίλου του, ὅστις ἔδειξε τότε πρὸς αὐτόν τὴν εἰκόνα τῆς Ἐλεονώρας, τὴν ἔδραν τῆς κενῆ παρὰ τὴν ἐστίαν, ἐν πιστόλιον κρεμάμενον εἰς τὸν τοίχον, χωρὶς νὰ ἐξηγήσῃ οὔτε διὰ μίᾳς συλλαβῆς τὴν φρικτὴν ἐκείνην μιμικήν.

Ὁ Γουλιέλμος ἔκλινε τὴν κεφαλὴν, ὡσεὶ ἤθελε νὰ εἶπῃ ὅτι ἐνόησε. Ἐθλίψε τὴν χεῖρα τοῦ βᾶν Γκράφτ, ἐκάθησεν εἰς τὴν κενὴν ἔδραν, παρετήρησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς περιδινουμένους τοὺς σπινθῆρας ἀνωθεν τῆς πυρᾶς καὶ ἐξήλθε κατόπιν, χωρὶς ν' ἀντηχῆσῃ ἐντὸς τοῦ δωματίου ἄλλος θόρυβος, ἐκτὸς τῆς ἀναπνοῆς τοῦ ἀφώνου φονέως καὶ τοῦ στεναγμοῦ τοῦ σιγηλοῦ πρίγκιπος.

Ἐκτοτε πολλὰ σχέδια πολέμων, πολλὰὶ συνθηκαὶ συμμαχίας, πολλὰὶ μάχαι, πολλὰὶ ἀποτυχία, ἠμπόδισαν τὸν Γουλιέλμον νὰ ἐπισκεφθῆ ἐκ νέου τὸν ἀγαθὸν του φίλον ἔμπορον. Ὁ πρίγκιψ τῆς Ὁράνζης ἐπερρωνύετο διὰ τῶν ἀγώνων καὶ διὰ τῶν κόπων. Ὁ βᾶν Γκράφτ ἐπλούτει χωρὶς νὰ κινηθῆ ἀπὸ τοῦ θρανίου του. Ὁ ἐμπορικὸς του οἶκος τόσον καλῶς ἐλειτούργει, χάρις

εἰς τὴν ἐπιτήδειον σύστασιν αὐτοῦ παρὰ τῆς συζύγου του, ὥστε ὁ χρυσός, ὁ συνειθισμένος νὰ ρέῃ ἀφθόνως εἰς τὴν ἐν Βομπὶς οἰκίαν δὲν διέκοψε τὸν ροῦν του. Ἄλλ' οὔτε ἐν σακκίδιον φλωρινίων εἰσῆρχετο εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ βᾶν Γκράφτ χωρὶς νὰ ὑπενθυμίσῃ αὐτῷ τὴν γυναῖκα ἐκείνην. Αὐτὴ τῷ ἐξαπέστειλεν ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἐκατομμύρια ἐκ τοῦ τάφου τῆς.

Οὐδέποτε ἀποκάλυψίς τις εἶχε καταστήσῃ αὐτῷ γνωστὴν τὴν ἀλήθειαν καὶ αὐτὸς δὲ ἀπέφυγε τὸ φῶς ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ἐκείνης. Ἐγίνωσκεν ὅτι εἰς ξένος εἶχε ζήσει διαρκῶς πλησίον τῆς Ἐλεονώρας ἐπὶ ἓνα μῆνα. Εἶχον κάμει λόγον εἰς αὐτὸν περὶ ἐνὸς πλουσίου προμηθευτοῦ, περὶ τοῦ μυστηριώδους ἐκείνου Βρόσμυαν, ὅστις ἐφαίνετο ἐγγεγραμμένος εἰς τὰ ἐμπορικά του βιβλία διὰ προμηθείας ἐξ ἐκατομμυρίων. Ἄλλ' ὁ Βρόσμυαν εἶχε γείνει ἀφαντος καὶ μάτην ὁ βᾶν Γκράφτ ἀνεζήτησεν αὐτὸν εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην. Ὁ μυθώδης προμηθευτὴς ἦτο ἀγνωστος εἰς ὅλους τοὺς εὐπολῆπτους ἐμπορικοὺς οἴκους. Εἰς τὰ ἐν Ἀφρικῇ πρακτορεῖα, εἰς τὰς Ἰνδίας εἰς τὴν Κίνα, οὐδὲν ἠδυνήθη ν' ἀνευρεθῆ ἵχνος τοῦ Βρόσμυαν, ἡ δὲ χίμαιρα αὐτὴ ἠῤῥαυεν εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀτυχοῦς Ὀλλανδοῦ καθ' ἑκάστην. Ὁ Βρόσμυαν εἶχε καταστῆ ἡ μονομανία του.

Τὴν πρώτην φορὰν καθ' ἣν ἐπανεῖδε τὸν Γουλιέλμον ἦτο μετὰ τὴν μάχην τοῦ Σενέφ. Ὁ βᾶν Γκράφτ ἀντὶ νὰ παρηγορήσῃ τὸν φίλον του, τὸν ἠττηθέντα κατὰ κράτος παρὰ τοῦ πρίγκιπος Κονδέ, τὸν παρεκάλεσε νὰ ἐξετάσῃ ἐὰν μεταξὺ τῶν νεκρῶν εὐρίσκητο καὶ τις ὀνόματι Βρόσμυαν.

Ὁ Γουλιέλμος ἠθέλησε νὰ μάθῃ διατί τῷ ἀπηύθυνεν αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν. Ὁ βᾶν Γκράφτ ἀνεκοίνωσεν αὐτῷ τὰς ζοφεράς του σκέψεις. Ὁ δὲ πρίγκιψ τῆς Ὁρράνζης συνειννήθη βλέπων τοιοῦτο πάθος, ἀπολήγον εἰς τοιαύτην παραφροσύνην.

Μετὰ τὸν ἐν Αὐγούστη σύνδεσμον, ὁ βᾶν Γκράφτ δυσηρεστήθη κατὰ τοῦ φίλου του.

— Γουλιέλμε, τῷ εἶπε, θὰ μοῦ κλείσῃς τὰς θύρας τῆς Γαλλίας καὶ δὲν θὰ δυνηθῶ ν' ἀναζητήσω τὸν Βρόσμυαν.

Ὅτε ὁ πρίγκιψ τῆς Ὁρράνζης ἐξελέχθη βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, μεταξὺ ὄλων τῶν συγκαρητηρίων ἐπιστολῶν, ἃς ἔλαβεν ἐν Λονδίῳ, φάκελλος τετραγῶνος, φέρων ἐπιγραφὴν διὰ χονδρῶν χαρακτῆρων, ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν του, ὡς νὰ ἐκόμιζεν αὐτῷ ἄρωμα τι τῆς νεεραλδικῆς γῆς τοῦ Μούση, τοῦ τόσοσ προσφιλοῦς εἰς τὴν μνήμην του.

Ἦτο ἐπιστολὴ τοῦ βᾶν Γκράφτ. Ἀναμφιβόλως ἐσκέφθη ὁ ἐν Βομπὶς φίλος του ἀπηύθυνεν αὐτῷ, ὅπως τόσοσ ἄλλοι, τὸν φόρον τῆς φιλίας πρὸς τὸν στατχοῦδερ. τὸν γενόμενον βασιλέα.

«Γουλιέλμε, ἔγραψεν αὐτῷ ὁ βᾶν Γκράφτ, νῦν ὅτε ἀπέκτησας τὴν Ἀγγλίαν, Σκωτίαν καὶ Ἰρλανδίαν — νομίζω δὲ ὅτι καὶ ἡ Γαλλία συμπεριλαμβάνεται εἰς τὰς κτήσεις σου, ἀναζήτησε, σὲ παρακαλῶ, τὸν

κύριον Βρόσμυαν, προμηθευτὴν καὶ ἔμπορον».

Ἄλλ' ἡ ἐπίμονος αὕτη ἰδέα, ἡ φοβερὰ αὕτη βάσανος ἀπὸ τινος καιροῦ εἶχεν ἐπιπλακῆ δι' ἐτέρας βασάνου. Ὁ βᾶν Γκράφτ ἐσυλλογιζέτο τὸ βρέφος, ὅπερ ἡ σύζυγός του εἶχεν ἐγκαταλείψει θνήσκουσα. Τὸ βρέφος αὐτὸ εἶχεν ἀποθάνει ἴσως ἐκ τῆς πείνης ἢ ἐκ τοῦ ψύχους. Ἐκ τῆς πείνης! ἐνῷ ὑπῆρχον συνηγμένα πεντήκοντα ἐκατομμύρια εἰς χρυσὸν ἐντὸς τοῦ ταμείου τῆς μητρὸς του, πεντήκοντα ἐκατομμύρια, ἅτινα εἶχε κερδίσει ἡ μήτηρ του διὰ τῆς ἐργασίας τῆς! . . . ταλαίπωρον παιδίον!

Τότε ὁ βᾶν Γκράφτ ἐπλησίαζε τὸ πρόσωπόν του εἰς τὰς ὑάλους τοῦ παραθύρου καὶ παρατήρει τὴν ὁδόν, οἱ δὲ διαβάται ἔβλεπον τὴν παράδοξον ἐκείνην μορφήν ἐμφανιζομένην ἐν τῷ μέσῳ τῶν χρυσῶν σκευῶν καὶ τῶν ἀγαλματιῶν, ὡς κεφαλὴν ἀκίνητον καὶ ἀπαθῆ ἰαπωνικῆς θεότητος. Τὸν ἐχαιρέτιζον, ἐμειδίον πρὸς αὐτόν, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἀπῆντα.

Τί ἔβλεπεν οὕτω πως ἰστάμενος ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους; Τὰ πλοῖά του, ἅτινα ἀπεβίβαζον τὸ φορτίον των σχεδὸν παρὰ τὴν θύραν του; Τὰ ἀμάξια, τὰ πλήρη σάκκων καὶ ράβδων χρυσῶν, ἅτινα ἔφθανον εἰς τὴν αὐλήν του φρουρούμενα παρ' ἐνὸς ναυτοφύλακος; Ὅχι! ἔβλεπε τὰ παιδία παίζοντα πλησίον τῶν δένδρων, μετὰ τεμάχια τ' ἀποσπώμενα ἐκ τοῦ περιεκλύματός τῶν δεμάτων τῶν πραγματειῶν του, ἐσυλλογιζέτο δὲ μήπως τὸ τέκνον τῆς Ἐλεονώρας ἠθέλειν αἰφνης ἐμφανισθῆ ἐνώπιόν του ὡχρὸν καὶ θνήσκον, διὰ νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ ἐλεημοσύνην.

Τοιοῦτος ἦν ὁ βίος τοῦ εὐδαίμονος ἐκείνου, τοῦ πλουσίου, τοῦ βασιλέως τῶν ἐμπορῶν. Ὁ Θεὸς εἶχε δωρήσει αὐτῷ τὴν υἰεῖαν. Ἦτο τόσοσ μεγαλόσωμος, εὐρύστερνος καὶ ἰσχυρός, ὥστε ὁ ἵππος ἔκαμπεν ὑπὸ τὸ βάρος του ἢ φρόνησίς του ἐξέπληττε τοὺς γινώσκοντας τὴν παραφροσύνην του, ἡ δὲ παραφροσύνη του ἐξέπληττε πάντας τοὺς καταφεύγοντας καθ' ἑκάστην εἰς τὴν ὀρθὴν αὐτοῦ κρίσιν. Οὐδέποτε ἡ Ροττερδάμη θὰ εἶχεν ἐμπειρότερον καὶ ὀξυδερκέστερον ἐμποροδίκην· ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἐπόθει δικαστικὴν ἔδραν, δὲν ἠθέλειν ἄλλην ἔδραν ἐκτὸς τῆς ἰδικῆς του, διότι ἐπεθύμει πάντοτε νὰ ἔχῃ ἐνώπιόν του διαρκῶς τὴν ἄλλην ἐκείνην κενὴν ἔδραν καὶ τὸ εἰς τὸν τοῖχον κρεμάμενον πιστόλιον.

Ὁ Γουλιέλμος ἐγίνωσκε κατὰ βάθος τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον καὶ τὸν ἡγάπα. Ὁ βᾶν Γκράφτ δὲν ἐφέρετο διόλου πρὸς αὐτὸν ὡς πρὸς βασιλέα, ἐκτὸς ὁσάκις ἐπρόκειτο περὶ δανείου ἢ περὶ προμηθείας τινός. Οἰκανῆποτε ὥραν καὶ ἂν ἔφθανεν ὁ ἡγεμῶν, ὁ βᾶν Γκράφτ τὸν ἐδέχετο, ὡς νὰ τὸν εἶχεν ἴδει τὴν προτεραίαν καὶ ἀνελάμβανε τὴν συνδιάλεξιν, ἥτις πρὸ ἐνός ἔτους, ἢ πρὸ πολλῶν ἐτῶν, εἶχε διακοπῆ.

Εἶχεν ἤδη ἐγερθῆ καὶ ἀπέπεμπε τὸν θεράποντά του, ὅτε ὁ Γουλιέλμος εἰσῆλθεν

εἰς τὸν θάλαμον, ἀφήσας τὸν Ὀβερκερκ εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν.

— Καλαμέρα, φίλε βᾶν Γκράφτ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς τείνων αὐτῷ τὴν χεῖρα.

— Σὺ εἶσαι, Γουλιέλμε; ἀπήντησε βραδέως καὶ χωρὶς νὰ φανερώσῃ τὴν ἐλαχίστην ἐκπληξίν ὁ σοβαρὸς Ὀλλανδός, θλίψας τὴν προταθεῖσαν χεῖρα. Κάθησε, Γουλιέλμε· καλῶς ἤλθες εἰς τὴν ἐπαρχίαν.

— Δὲν ἠδυνάμην νὰ περάσω τόσοσ πλησίον ἀπὸ τὴν Ροττερδάμην χωρὶς νὰ σ' ἐπισκεφθῶ, κύρ βᾶν Γκράφτ· καλὴ μοῦ φαίνεται ἡ ὄψις σου, υἰγαίνεις.

— Καὶ σὺ, Γουλιέλμε, δὲν φροντίζεις διόλου διὰ τὸν ἐαυτόν σου. Ὁ ἄηρ τοῦ Ταμέσεως εἶνε κακὸς διὰ τὸν βῆχα.

— Πρέπει κανεῖς νὰ παραδέχεται τὸ ἀναπόφευκτον, φίλε μου. Ἄν ἦτο δυνατόν νὰ εἶμαι βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας καὶ νὰ κατοικῶ εἰς Χάγην ἢ Ροττερδάμην, θὰ τὸ ἐπροτίμων. Στέκεις ὅμως πολὺ καλὰ, σοῦ ἐπαναλαμβάνω, εἰς τὴν υἰεῖαν, καὶ χαίρω πολὺ διὰ τοῦτο.

Ὁ ἔμπορος ἔστρεψε τὰ νῶτα ἀφελέστατα πρὸς τὸν βασιλικὸν αὐτοῦ ἐπισκέπτην καὶ ἐπλησίασε, κατὰ τὸ σῆνθος, τὸ πρόσωπον εἰς τὰ ὑάλια τοῦ παραθύρου. Ὁ Γουλιέλμος ἐκάθησεν ἀναπαυτικώτερον εἰς τὴν ἔδραν του, χωρὶς νὰ φανῆ καθόλου προσέχων.

— Ὑπάρχουν ὥραϊα παιδία εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἐπανέλθειν ὁ βᾶν Γκράφτ ἐπιστρέφων.

— Ὁραϊότατα, ἀλλὰ καὶ τὰ παιδιὰ τῆς πατρίδος μας δὲν εἶνε κατώτερα, ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς.

Διὰ ν' ἀλλάξῃ ὅμως τὸν ροῦν αὐτῶν τῶν ἰδεῶν, αἵτινες πολὺ τὸν ἔθλιβον, ὁ Γουλιέλμος ἐπανέλαβεν:

— Βᾶν Γκράφτ, ἦλθα νὰ σὲ συμβουλευθῶ περὶ μιᾶς ὑποθέσεως.

— Ἄ, ἄ! ποίας ὑποθέσεως;

Καὶ ὁ βᾶν Γκράφτ ἐκάθησεν.

— Εἶμαι ἠναγκασμένος ν' ἀρχίσω πάλιν τὸν πόλεμον εἰς τὴν Φλάνδραν.

— Κακὴ δουλειά! Θὰ καταστραφῆς μετὰ τὸν πόλεμον. Λέγουν ὅτι εἶσαι μέγας στρατηγός καὶ εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου, διότι ἔχεις τὸ πνεῦμα ὑπομονητικὸν καὶ ἀνατρεπτικόν... ἐν τούτοις πάντοτε ἐνικήθης.

— Ὁ ἄνθρωπος μάχεται, ἀλλ' ὁ Θεὸς παρέχει τὴν νίκην, ἀπήντησε φλεγματικῶς ὁ Γουλιέλμος.

— Εἶνε ἀληθές· ἀλλ' ἂν διήγες ἐν εἰρήνῃ, ὁ Θεὸς δὲν θὰ παρεῖχε τὴν νίκην εἰς τοὺς ἄλλους.

— Κάμνω ὅ,τι δύναμαι ἐν τοσοῦτῳ, εἶπεν ὁ Γουλιέλμος, καὶ τὸ παρελθὸν ἔτος ἠὺδοκίμησα.

Ὑπηνίσσετο δὲ τὴν ἐν Βεῦνη μάχην, ἥτις ὑπῆρξε δι' αὐτὸν ἀληθῶς ἡμέρα θριάμβου.

— Ἄ, μᾶ; εἶπεν ὁ βᾶν Γκράφτ μετὰ τόνου φωνῆς ἀνθρώπου μανθάνοντος διὰ πρώτην φορὰν κάτι, ὅπερ ἀγνοεῖ τόσοσ τὸ καλλίτερον. Εἶπέ μου, Γουλιέλμε, ἐφόνευσες κανένα εἰς τὴν μάχην;

— Πιθανόν νὰ ἐφόνευσα, ἀπήντησεν ὁ Γουλιέλμος.

— Ὡστε δὲν τὸ εἰξεύρεις!... δὲν εἰσαι βέβαιος. Εἶσαι πολὺ εὐτυχής!

— Φίλε μου, εἶπεν ὁ Γουλιέλμος, καὶ ἐγὼ πρέπει νὰ ἐπραξῶ αὐτὸ τὸ κακόν, ὅπως ὅλοι οἱ πολεμισταί.

— Ὡ! ἐξηκολούθησε ὁ βᾶν Γκράφτ μειδιῶν. οἱ πολεμισταὶ φονεύουν ἄνδρας, ἄνδρας ὀπλισμένους, οἵτινες ἀμύνονται... δὲν εἶνε τὸ αὐτὸ ὅταν φονεύῃ τις γυναῖκα... ὅταν φονεύῃ παιδίαν!

Ὁ Γουλιέλμος ἐνόησεν ὅτι ἐπανήρχετο πάλιν ἡ παραφροσύνη.

— Λοιπὸν ἐπίκειται ὁ πόλεμος, ἔσπευσε νὰ εἶπῃ διακόπτων αὐτόν, καὶ πόλεμος σοβαρός, τὸν ὁποῖον κινεῖ ἐναντίον μου ἡ Γαλλία.

— Σοῦ τὸ εἶπα πολλάκις ὅτι ἔχεις ἀδικον, Γουλιέλμε, νὰ διατελῆς εἰς πόλεμον μετὰ τῆς Γαλλίας. Δὲν ἤξεύρω διατί μισεῖς τοὺς Γάλλους. Εἶνε ἐξαιρετοὶ ἄνθρωποι.

— Ὁ ἡγεμὼν των ὅμως εἶνε κακός, ἀπήντησεν ὁ Γουλιέλμος.

— Αἶ, Γουλιέλμε! ὑπάρχει πουθενὰ καλὸς ἡγεμὼν; εἶπεν ἀφελῶς ὁ δημοκρατικὸς ἐκατομμυριοῦχος. Ἄκουσέ με, συνολογῶν γρήγορα μακρὰν εἰρήνην μετὰ τῆς Γαλλίας, φροντίζων μόνον νὰ θέσῃς εἰς τὴν συνθήκην μερικὸς ὄρους.

— Ποίους;

— Πρῶτον, νὰ μοῦ ἐπανεύρουν ἓνα κποιον Βρόσμαν...

— Πολὺ καλὰ. Κατόπιν;

— Ὁ δεῦτερος εἶνε ν' ἀπαγχοισθῇ ὁ μόνος πραγματικῶς ἀχρεῖτος, ὁ ὑπάρχων ἐν Γαλλίᾳ, ὁ μόνος αἷτιος τῶν κακῶν, ἐξ ὧν πάσχει ἡ Εὐρώπη, ὁ μόνος ἐχθρὸς σου, Γουλιέλμε, διότι τὸ κάτω κάτω, δὲν εἶνε ἐχθρὸς ἰδικός μου. Ἀφ' οὗτου ἐκίνησε καθ' ἡμῶν τὸν πόλεμον πωλῶ κατ' ἔτος δώδεκα ἐκατομμυρίων νίτρου καὶ σιδήρον, κερδίζω δ' ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου τὸ πέμπτον... Καὶ ὅμως ἄλλοτε μοῦ συνέβη νὰ πωλήσω ἐξ ἐκατομμυρίων ἐμπορεύματα δι' ἓνα μόνον μῆνα καὶ εἰς ἓνα μόνον προμηθευτήν... τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἔζη ἡ σύζυγός μου. Ὁ προμηθευτὴς αὐτὸς ἐκαλεῖτο Βρόσμαν... Ἐνθυμεῖσαι τὴν σύζυγόν μου, βασιλεῦ Γουλιέλμε; Πόσον ὠραία ἦτο! Δὲν θὰ πιστεύσῃς ἓνα πρᾶγμα, ἐπεθύμουν νὰ ἔχω τὴν εἰκόνα τοῦ τέκνου τῆς. Τώρα, ἀφοῦ ἀπέθανε, δὲν τὴν μισῶ πλέον. Τὸ ἐννοεῖς αὐτό, κύριε;

Καὶ ὁ βᾶν Γκράφτ ἠγέρθη ἀπὸ τῆς ἑδρας του, σχεδὸν ἀσφυκτιῶν, ὠδεύσε δὲ ἀπὸ τοῦ κραθύρου εἰς τὴν θύραν, μέχρις ὅτου ὁ δαίμων τοῦ ἐλέγχου ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τῆς κεφαλῆς του μετὰ τοῦ συριγμοῦ τῶν ἐχιδνῶν του καὶ τοῦ θροῦ τῶν μελαίνων πτερυγῶν του.

Ὁ Γουλιέλμος ἐγκαρτερῶν ἀνέμεινε. Ὁ βᾶν Γκράφτ ἐπανῆλθεν.

— Ἐλεγα λοιπὸν, ἐπανελάθεν, ὅτι πρέπει νὰ εἰρηνεύσῃς μετὰ τὴν Γαλλίαν, ἐπὶ τῷ ὄρω νὰ διαμελισθῇ ὁ Λουβοᾶ.

— Θὰ ἴδωμεν ἀργότερα, ὑπέλαθεν ὁ Γουλιέλμος, οὐ ἢ ὡρὰ μορφῇ ἐφωτίσθη

ὑπὸ προδικίου μειδιάματος. Ἐν τοσοῦτῳ ὁ Λουβοᾶ μᾶς προσέβαλε τὸ Μὸνς δι' ἐκατὸν χιλιάδων ἀνδρῶν καὶ πηγαίνω νὰ πολεμήσω κατὰ τῶν ἐκατοντακισχιλίων αὐτῶν ἐχθρῶν.

Καὶ ἡ προσπάθεια ἦν κατέβαλεν ὅπως εἶπῃ τόσας λέξεις ὁμοῦ ἐξήγειρε καὶ πάλιν τὴν ἀλγεινὴν βῆχά του.

— Μὲ τί θὰ τοὺς πολεμήσῃς; ἠρώτησεν ἀταράχως ὁ βᾶν Γκράφτ. Πολλοὺς Ὀλλανδοὺς μᾶς φονεύεις, Γουλιέλμε!

— Δὲν ἔχω στρατὸν αὐτὴν τὴν στιγμήν, εἶνε ἀληθές.

— Ὡ! οἱ Γάλλοι ἔχουν πολὺ περισσότερα τέκνα παρὰ ἡμεῖς! εἶπε στεναζὼν ὁ ἔμπορος.

— Ἐχω δέκα χιλιάδας Ἀγγλους, ἀλλὰ διεσκορπισμένους, ἔσπευσε νὰ εἶπῃ ὁ Γουλιέλμος, διὰ χρημάτων δὲ θὰ στρατολογήσω εἰς τὴν Φρίζαν καὶ θ' ἀγοράσω πολεμφοδία μού χρειάζονται πρὸς τοῦτο δεκαπέντε ἡμέραι, τὸ δὲ Μὸνς θ' ἀνθῆξῃ ἓνα μῆνα.

— Ναί! ἀλλὰ δὲν ἔχεις χρήματα; στοιχίζεις πάρα πολλὰ εἰς τὴν Ὀλλανδίαν.

— Πληρόνω διὰ τῆς δόξης, φίλε μου, καὶ διὰ τῆς ἐλευθερίας.

— Αὐτὸ εἶνε ἀληθές, ἐψιθύρισε ὁ βᾶν Γκράφτ! εἶσαι τὸ μόνον στήριγμα τῆς Ὀλλανδίας. Τέλος πάντων ἤλθε διὰ νὰ δανεισθῇς χρήματα, Γουλιέλμε! τὸ καταλαμβάνω.

— Τέσσαρα ἐκατομμύρια.

— Δὲν θὰ σοῦ τὰ δώσω. Ζήτησέ τα ἀπὸ τὴν βουλὴν σου τῆς Ἀγγλίας; ἐκεῖνοι εἶνε πολὺ πλούσιοι, φορολόγησέ τους. Ἐγὼ δὲν θὰ δώσω πλέον χρήματα, εἰμὴ διὰ τὴν εἰρήνην, διὰ τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ Βρόσμαν καὶ διὰ τὸν θάνατον τοῦ Λουβοᾶ...

— Πολὺ καλὰ, ἀφοῦ θέλῃς αὐτό, ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς μετὰ θαυμαστῆς ἀπαθείας συμφορούμενος μετὰ τὴν παραφροσύνην τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου, θὰ προσπαθήσω νὰ σ' εὐχαριστήσω.

Καὶ εἰπὼν τὰς λέξεις ταύτας ἐσύριξε διὰ τῆς κρεμαμένης ἀπὸ τοῦ τραχήλου του χρυσῆς συρίκτρας.

Ἡκούσθη κλειομένη ἡ θύρα, ἡ κειμένη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, καὶ κρότος βημάτων ταχέων ἀντήχησεν εἰς τὴν κλίμακα.

Ὁ Ὀβερκέρκ ἐσφαιρίσθη εἰς τὴν θύραν τοῦ θαλάμου.

— Ὁ Γάλλος εἶν' ἐδῶ; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ βασιλεὺς.

— Ποῖος Γάλλος; εἶπεν ὁ βᾶν Γκράφτ.

— Τώρα θὰ ἴδῃς, ἀπήντησεν ὁ Γουλιέλμος.

Ὁ Λαγκομπέρζ εἰσῆχθη ἐπτοημένος, τεθαμβημένος ἐκ τοῦ χρυσοῦ, ὃν ἐβλεπεν ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ.

— Ἐννοεῖς τὴν γαλλικὴν, νομίζω; εἶπεν ὁ Γουλιέλμος κρυφίως πρὸς τὸν βᾶν Γκράφτ. Ἄκουε λοιπὸν, σὲ παρακαλῶ... Λαγκομπέρζ, ἀναγνωρίζεις αὐτὸ τὸ μέρος;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε.

— Ποῦ εἴμεθα;

— Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ βᾶν Γκράφτ.

— Εἰπέ μου τί εἶνε αὐτὴ ἡ εἰκὼν;

— Ἡ εἰκὼν τῆς κυρίας...

— Εἰς ποῖον πάτωμα κατῶκει ὁ κύριός σου;

— Εἰς τὸ ἰσόγειον, κάτω, πλησίον τῆς αἰθούσῃς.

— Πήγαινε νὰ μοῦ φέρῃς ἓνα ποτήρι νερὸν ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του.

— Ἀμέσως, Μεγαλειότατε.

Ὁ βᾶν Γκράφτ ἐκπληκτος ἠγέρθη ὅπως ἐξετάσῃ ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ὃν ἐξελάμβανεν ὡς θαυμαστὸν αὐτόματον.

— Περὶ τίνος δωματίου ὁμιλεῖτε καὶ περὶ τίνος κυρίου; εἶπε πρὸς τὸν βασιλέα.

— Περὶ τοῦ κυρίου, ὃν ὑπηρετεῖ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος κατὰ τὸ ἔτος 1672, περὶ τοῦ δωματίου εἰς ὃ κατῶκει ἐδῶ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ὁ προμηθευτὴς Βρόσμαν.

Ὁ βᾶν Γκράφτ ἐξέβαλε κραυγὴν φοβερὰν καὶ ὤρμησε πρὸς τὸν Λαγκομπέρζ, ὅστις ἐπανήρχετο κομίζων τὴν ὑδροχόην καὶ τὸ ποτήριον.

— Ὑπηρετῆσες σὺ τὸν προμηθευτὴν Βρόσμαν, εἶπε πρὸς αὐτὸν μετὰ φωνῆς ὑποκόφου.

— Ἀπάντησε, εἶπεν ἐπιτακτικῶς ὁ βασιλεὺς, ὅστις εἶδε τὸν Λαγκομπέρζ δις-στάζοντα, ὡς νὰ ἐφοβεῖτο μὴ ἐμπέσῃ εἰς παγίδα.

— Ναί.

— Τότε λοιπὸν γνωρίζεις ποῦ εἶνε; θὰ μοῦ τὸ εἰπῇς!

Ὁ ξιφομάχος ἠρώτησε τὸν βασιλέα διὰ βλέμματος ἰκετευτικοῦ.

— Ἀπάντησε! εἶπεν αὐθις ὁ Γουλιέλμος.

— Εἶνε εἰς Μόνς.

— Πηγαίνω ἀμέσως! ἀνέκραξεν ὁ ἔμπορος.

— Περιμένε, φίλε μου, εἶπεν ἀταράχως ὁ βασιλεὺς; θὰ ἐπιχειρήσῃς ἴσως ταξιδιον ἀνωφελές.

— Διατί;

— Διότι ἔπειτα ἀπὸ τόσον καιρὸν, πιθανόν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος νὰ μὴ καλεῖται πλέον Βρόσμαν.

— Καὶ πῶς λοιπὸν καλεῖται, Μεγαλειότατε;

— Ἀπάντησε, εἶπεν ὁ Γουλιέλμος πρὸς τὸν Λαγκομπέρζ.

— Καλεῖται μαρκήσιος Λουβοᾶ, ἀπήντησεν ὁ ξιφομάχος ἐντρομος διὰ τὸ ἀποτέλεσμα, ὅπερ παρεῖγον ἡ παρουσία του καὶ οἱ λόγοι του.

Ταυτοχρόνως ἡ μορφὴ τοῦ βᾶν Γκράφτ μετεβλήθη ἐξ ὀλοκλήρου, ὡς νὰ κατέπεσεν ἐξ αὐτῆς τὸ προσωπεῖον. Οἱ ἀστατοὶ ὀφθαλμοὶ του ἐγένοντο ἀπλανεῖς ἢ ὑπεραιμικὴ χροιά του ἐγένετο ὡρὰ.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν, εἶσθε ἡγεμὼν μέγας καὶ μεγαλοφυής. Μ' ἐκάματε νὰ ἐννοήσω διατί δὲν εὑρίσκα τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον καὶ ἀπεδιώξατε ἀπὸ τὸν νοῦν μου τὸ φάντασμα, ὅπερ κατεῖχεν αὐτόν... Πήγαινε, σὺ, Γάλλε, καὶ λάβε δι' ἀμοιβὴν σου τὸ πρῶτον χρυσοῦν ἀγγεῖον, τὸ ὁποῖον θὰ συναντήσῃς κατὰ τὴν διάβασίν σου.

Ὁ Λαγκομπέρζ ἀγαλλόμενος ὤρμη-

σε μετὰ σπουδῆς ἐκτὸς τοῦ θαλάμου.

— Γουλιέλμ, ἐπανελάβην ὀβὸν Γκράφτ, δένμου ζητεῖς πολλά, ὅπως ἐπιχειρήσης τὸν πόλεμον κατὰ τοῦ Λουβοῦ. Εἶμεθα δύο τώρα. Θὰ σοῦ δώσω ὀκτὼ ἑκατομμύρια. Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης θ' ἀναχωρήσῃ ἴσως εἰς Μόνς.

— Ἀμέσως, σύμμαχέ μου!

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης. Ναί, ἡ συμμαχία ἐγένετο. Ὁ οἶκος τοῦ Νασσῶ συμμαχεῖ μετὰ τοῦ οἴκου βὸν Γκράφτ ἡ μεγαλοφυΐα μετὰ τοῦ μίσους, ὁ σίδηρος μετὰ τοῦ χρυσοῦ.

— Ἄς ἀναχωρήσωμεν! εἶπεν ὁ Γουλιέλμος, ἀφοῦ ἔπαιε τὸ ἐν τῷ ποτηρίῳ ὕδωρ.

ΛΒ'

Ἡ ΜΟΝΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΙΣΛΑΝΟΥ

Ὁ Λουβοῦ διηύθυνε τὰς ἐργασίας τῆς πολιορκίας μεθ' ὅλης αὐτοῦ τῆς μανίας, ἥτις ὀλίγον εἶχεν ἱκανοποιηθῆ ἐκ τῶν κατὰ μέρος ἀψιμαχιῶν.

Παρὰ τὸ πνεῦμα ἐκεῖνο τὸ φλογερὸν, εἰργάζετο ἕτερον πνεῦμα ὑπομονητικὸν καὶ ἀκούραστον. Ὁ Βωμπὰν ἠρίθμει τοὺς λίθους τοῦ φρουρίου, διὰ νὰ καταρρίψῃ αὐτοὺς ἕνα πρὸς ἕνα.

Ἀφοῦ ὁ πολιορκητικὸς στρατὸς ἐσχημάτισε τὰς γραμμὰς αὐτοῦ καὶ ὁ βασιλεὺς μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ τοῦ ἀνεψιοῦ του κατώπευσαν τὴν τοποθεσίαν, ἐν πλήρει ἡμέρᾳ, εἰς ἀπόστασιν βολῆς τουφεκίου, ἀφοῦ ἡ κύκλωσις ἐπερατώθη, ἀνεσκάφη ἡ τάφρος ἀντικρὺ τῆς πόλεως Βερταιμόν, μετὰ ταύτην δὲ ταχύτητα διεξήχθησαν αἱ ἐργασίαι, ὥστε ἐν μιᾷ νυκτὶ οἱ ἐργάται προύχωρησαν περὶ τὰς χιλιάς διακοσίας ὀργυιάς. Ἐνταυτῷ ὅμως εἶχον ὀρυχθῆ δύο τάφροι, ὡς νὰ ἐπρόκειτο ἐκ δύο μερῶν συγχρόνως νὰ γείνη ἡ προσβολή· οἱ εἰς τὰ δύο ταῦτα ἔργα καταγινομένοι ἐργάται, ἀμιλλώμενοι πρὸς ἀλλήλους, κατέληξαν ἀμφοτέροι εἰς τὸ αὐτό. Ἐγένετο λοιπὸν εἰς διάστημα ὀκτὼ ὡρῶν τάφρος μήκους δισχιλίῳ τετρακοσίων ὀργυιῶν, χωρὶς νὰ ὑπολογισθῶσιν αἱ πρὸς συγκοινωνίαν διόδοι μετὰ τῶν δύο ἔργων.

Ὁ βασιλεὺς διήλθε τὴν πρώτην νύκτα ἐπιθεωρῶν τὰς ἐργασίας. Ὁ Λουβοῦ διένοιμεν ἐπαίνους καὶ σκώμματα. Ἐφκίνετο, ἐνῶ μετέβαιναν ἀπὸ τῆς ἐν Βερταιμόν τάφρου εἰς τὴν ἄλλην, πάλιν τὴν ράβδον του καὶ τύπτων δι' αὐτῆς τὸ ἀνεσκαμμένον ὑπὸ τῶν ἄξινῶν ἔδαφος, ὡς νὰ ἠθελε νὰ καταφάγῃ ὅλην ἐκείνην τὴν ἔκτασιν, ἥτις ἀπεχώριζεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς μετὰ τῆς πόλεως μονομαχίας του.

Αἱ γαλλικαὶ κανονιοστοιχίαι ἐτοποθετήθησαν. Ἄλλ' ἀπὸ τοῦ Μόνς ἐν τοσοῦτῳ οὐδὲ μία βολὴ τουφεκίου εἶχε ριφθῆ· ἐφαίνετο ἡ πόλις ἀκρωμένη ἐν τῇ σιγῇ καὶ τῇ σκοτίᾳ, ὡσεὶ ἀναμένουσα ἀμυχήν τινα εἰς τὴν σάρκα, ὡς νὰ μὴ εἶχον ἀκόμη κἂν ξέσει τὴν ἐπιδερμίδα τῆς οἱ Γάλλοι ἐργάται.

Ἄλλὰ περὶ τὸ λυκαυγές, ὅτε τὸ βλέμμα ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τὰς κινητὰς σκιάς τῶν σκαπανέων καὶ τῶν μηχανικῶν, οἵτινες ἠλλασσον κατ' οὐλαμούς, βροντῆ ἐκπυροσροτήσεως ἠκούσθη πρὸς ἀριστερὰν τῆς παρὰ τὸ Βερταιμόν τάφρου καὶ πέντε ἢ ἕξ ἐργάται ὑπονομοποιοὶ ἐκλονίσθησαν καὶ ἔπεσον χαμαὶ μετὰ τοῦ πτύου των, βάφροντες πρῶτοι διὰ γαλλικοῦ αἵματος τὸ ἔδαφος ἐκεῖνου, ἐφ' οὗ ἔμελλε τόσον νὰ χυθῆ κατὰ τὴν πολιορκίαν.

Ἐφάνη τότε ὁ μῦλος τοῦ Ἰών, ὁ τόσον ἡσυχος καὶ ἀβλαβῆς τὴν προτεραιάν, πληρωθεὶς εὐζώνων τοῦ Χαίνω, ἐξαιρέτων σκοπευτῶν, ἐνῶ οἱ Γάλλοι προύχωρον περὶ τὴν ὄρυξιν τῆς τάφρου.

Οἱ εὐζῶνοι, ἐπωφελοῦμενοι τοῦ σκοτούς τῆς νυκτός, εἶχον προχωρήσει μέχρι τοῦ μέρους ἐκεῖνου, πρὸς κατόπτεισιν, ἀλλὰ καταληφθέντες, ἕνεκα τῆς τόσον ἀπροδοκῆτως προβάσεως ἐργασίας τῆς τάφρου, ἐκλείσθησαν εἰς τὸν μῦλον, θέσιν ὅμως τόσον ἐπιτυχῆ, ὥστε ἠδύνατο ἐκείθεν νὰ βλέπωσιν ἐντὸς τῆς τάφρου τοὺς ἐργαζομένους καὶ νὰ σκοπεύωσι κατ' αὐτῶν ἀσφαλῶς.

Τὸ πρῶτον τότε γαλλικὸν τηλεβόλον ἤρχισε τὸ πῦρ βάλλον κατὰ τοῦ μύλου, ἀπὸ τῆς στιγμῆς δ' ἐκείνης ὁ κρότος ὑπῆρξεν ἀδιάκοπος.

Ὁ Λουβοῦ ἐπανῆλθε τρίτων τὰς χειρὰς εἰς τὸ βασιλικὸν στρατηγεῖον, ἐν τῇ μονῇ τῆς Βηθλεέμ. Ἡ πόλις πανταχόθεν ἔβαλλε κατὰ τῶν κανονιοστοιχιῶν τῶν πολιορκητῶν καὶ τὸ γαλλικὸν στρατόπεδον ἐστέφετο ὑπὸ νεφέλης καπνοῦ, ἥτις ἔμελλε νὰ περιστέφῃ αὐτὸ ὡς στέφανος δόξης καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς πολιορκίας.

Τότε ἐγένοντο ἄφαντοι οἱ περιέργοι καὶ αἱ περιέργοι καὶ οἱ αὐλικοὶ, οἱ μὴ ἔχοντες ἐνδιαφέρον καὶ μὴ θέλοντες νὰ ἔχωσι νὰ κάμωσι μετὰ τὰ βλήματα.

Τότε ἀνεφάνησαν οἱ τροφοπῶλαι, οἱ ἐπὶ κερδοσκοπία παρακολουθοῦντες τοὺς στρατοὺς ἰδιῶται καὶ οἱ χωρικοὶ, οἵτινες εἶχον ὡς ἐπάγγελμα νὰ συνάξωσιν ἢ νὰ ἐκχώνωσι τὰς ἐχθρῆς σφαίρας, τὰς ὁποίας μετέβαινον καὶ ἐπώλουν εἰς τοὺς γάλλους στρατιώτας.

Ἀμα ταῖς πρώταις βολαῖς τῶν τηλεβόλων, ὁ βασιλεὺς ἀπεχαιρέτισε τὴν κυρίαν Μαιντενῶν, ἥτις ἀνέμενε τὸ αἵματηρὸν αὐτὸ σύνθημα ὅπως ἀπέλθῃ.

Ὁ βασιλεὺς ἠθέλησεν ὅπως ἡ μαρκησία μεταβῆ καὶ διαμείνῃ ἐν Βαλενσιέννῃ.

— Εἶνε πιθανόν, εἶπεν, οἱ ἐχθροὶ νὰ σχηματίσωσιν ἕνα ἢ καὶ δύο στρατοὺς, ὅπως ἐνοχλήσωσι τὸν ἰδικόν μου. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς τύχῃ ἡ δυσάρεστος περίπτωσις νὰ εὐρεθῆτε μετὰ τῶν σφαιρῶν μιᾶς πολιορκίας καὶ μιᾶς μάχης. Διαμεινέουσα ἐντὸς πόλεως, θὰ εἴσθε προφυλαγμένη ἀπὸ πάσης προσβολῆς καὶ ἀπὸ πάσης ἀνησυχίας.

— Δύναμαι νὰ ἔχω κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἄλλας ἀνησυχίας, εἰμὴ ἐκείνας αἵτινες προέρχονται ἐξ Ὑμῶν; ἀπήντησεν

ἡ μαρκησία. Ἀπεναντίας ἐπιθυμῶ νὰ εὐρίσκωμαι πλησίον Σας διὰ νὰ λαμβάνω εἰδήσεις ταχέως περὶ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, ἐπειδὴ δὲ εἶμαι καὶ ἐγὼ ὀλίγον τι στρατηγός, ἕνεκα τῆς σχέσεώς μου μετὰ τοῦ πρώτου στρατηλάτου τοῦ παρόντος αἰῶνος, ἐξέλεξα καὶ δι' ἐμὲ ἰδιαιτέρον στρατηγεῖον.

Ὁ βασιλεὺς προσέκλινε χωρὶς νὰ ἐκπλαγῆ διὰ τὸ φιλοφρόνημα.

— Ποῦ; ἠρώτησεν.

— Εἰς τὸν Ἅγιον Γισλανόν.

— Ἄλλ' αὐτὸ τὸ χωρίον εἶνε ἀνοχύρωτον καὶ ἀπροστάτευτον.

— Ὑπάρχει μία μονὴ στερεότατα ὑποδομημένη καὶ λίαν ἡρεμὸς ἐν τῇ μονῶσει τῆς, εἰς τὸ μέσον τοῦ δάσους τριγύρω αὐτῆς ρέει ὁ μικρὸς ποταμὸς Αἰνῆς. Κυττάξατε, ἐκεῖ πέραν, εἶνε, Μεγαλειότατε, εἰς ἀπόστασιν δύο λευγῶν τὴν ὁδὸν ἐχάραξαν τὰ στρατεύματά τῆς... κυττάξατε πῶς τὰ δένδρα ἀποκρύπτουν τὴν ὄξειαν κορυφὴν τῶν κτιρίων τῆς μονῆς!

— Ἄλλὰ, παρετήρησεν ὁ βασιλεὺς, ὁ Ἅγιος Γισλανὸς εἶνε μοναστήριον ἀνδρῶν ἐκ τῶν ἐδῶ ἐγγχωρίων. Θὰ ὑπάγετε λοιπὸν νὰ κατοικήσετε ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐχθρῶν;

— Ὅχι, Μεγαλειότατε, τὸ μοναστήριον, περὶ τοῦ ὁποίου σᾶς λέγω, δὲν εἶνε καθαυτὸ εἰς τὸν Ἅγιον Γισλανόν, εἶνε ἐντὸς τοῦ δάσους. Αἱ μοναχαὶ τοῦ μοναστηρίου αὐτοῦ, τὸ ὅποιον ἀποκαλῶ ἐπίσης Ἅγιον Γισλανόν, ἔφυγαν ἅμα τῇ προσεγγίσει τῶν στρατευμάτων μας καὶ μετέβησαν εἰς Βρυξέλλας, ὁ κύριος Λουβοῦ δὲ ἔσχε τὴν καλὴν ἰδέαν νὰ μεταφέρῃ ἐκεῖ προσωρινῶς τὰς αὐγουστινιανὰς μοναχὰς, αἵτινες τόσον ἐπτοῦθησαν ἐν Βαλενσιέννῃ.

— Πολὺ καλὰ· ἀλλὰ θὰ εἴσθε ἐκεῖ ἐν ἀνέσει, κυρία;

— Θὰ εἶμαι λαμπρά, Μεγαλειότατε, ὡς μετὰ διαβεβαιῶσιν οἱ πρόσκοποι μου.

— Πῶς! ἔχετε καὶ προσκόπους, μαρκησία;

— Κατ' ἀνάγκην, Μεγαλειότατε, ἀφοῦ ἔχω στρατηγεῖον.

— Σωστόν. Ἄλλὰ, κυρία, σᾶς συνιστῶ νὰ ἐπιμελήσθε τοῦ ἑαυτοῦ σας, εἶπεν ὁ βασιλεὺς μετὰ συγκληνίσεως ἀναλογίσθητε ὅτι εἴσθε ἡ προσφιλεστάτη μου ἑλπίς.

— Καὶ Ὑμεῖς, Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία διὰ φωνῆς τεταραγμένης, ἀγρύπνεῖτε ἐφ' Ὑμῶν καὶ μὴ ἐκτίθεσθε μετὰ νεανικὸν θάρρος ὡς χθές, εἰς τὴν κατόπτεισιν τῆς πόλεως. Σεῖς εἴσθε ἡ μόνη ἑλπίς τῆς πατρίδος καὶ τῆς θρησκείας. Ἐγὼ δὲ, τὴν ὁποίαν πάντες φοβοῦνται καὶ φθονοῦσιν, ἐὰν σᾶς ἀπολέσω...

Φωνὴ βραγγῆ ἐν εἶδει λυγροῦ ἐξερχομένη τοῦ στήθους τῆς κατέπνιξε τὰς τελευταίας λέξεις τῆς μαρκησίας. Ὁ βασιλεὺς ἐπίσης λίαν συγκληκνήμενός ἔλαβε τὰς χεῖράς τῆς καὶ τὰς ἔθλιψε μετὰ στοργῆς ἐντὸς τῶν ἰδικῶν του.

Ὁ ἀποχαιρετισμὸς οὗτος, ὅστις θὰ παρεῖχεν ἀφορμὴν γέλωτος εἰς τινὰ λιβελλογράφον, δὲν ἐστρεφεῖτο μεγαλεῖου καὶ ἐνδιαφέροντος. Ἦτο συγκληκνικὴ καὶ εὐγε-

νῆς ἢ φιλία τῶν δύο συζύγων. Ὁ μέγας ἐκεῖνος βασιλεὺς εἶχε προσόντα μεγάλου ἀνδρός· ἀλλὰ καὶ ἡ γυνὴ ἐκείνη δὲν εἶχε προσόντα βασιλείας;

Καθ' ἣν στιγμήν ἀπεχωρίζοντο, ἐνῶ ἡ μαρκησία εἶχεν εἰσέλθει ἤδη εἰς τὸ φορεῖόν της, ἐφάνησαν κομιζόμενοι οἱ πρῶτοι νεκροὶ καὶ τραυματίαι, τοὺς ὁποίους ὁ Βωμπᾶν ἀπέστειλεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

Ἡ μαρκησία ὠχρίασεν, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐπλήσθησαν δακρῶν, προσκαλέσασα δὲ ἡρέμα τὸν βασιλέα, ὅστις ἔπεμπε πρὸς τοὺς ἀτυχεῖς ἐκείνους μίαν δρᾶκα χρυσῶν νομισμάτων :

— Εἰς ποῖον σῶμα ἀνήκουσι τὰ ἀτυχή αὐτὰ θύματα; ἥρωτησεν.

— Εἶνε ἐπίλεκτοι καὶ σκαπανεῖς, ἀπῆντησεν ὁ βασιλεὺς.

— Μόνον τὸ πεζικόν, νομίζω, ἔλαβε μέρος εἰς τὴν συμπλοκὴν, Μεγαλειότατε.

— Ναί, κυρία· διατί ἐρωτᾶτε;

— Τίποτε, Μεγαλειότατε. Καὶ εἰς ποῖαν λοιπὸν περίστασιν θὰ χρησιμευθῆ τὸ ἵππικόν;

— ὦ, εἰς πᾶσαν περίστασιν. Ἐπειδὴ εἶνε σπάνιον εἰς μίαν πολιορκίαν νὰ συμβῆ μάχη ἐκ παρατάξεως, εἰμὴ μόνον ὅταν ἀποκρούωνται αἱ ἐξοδοὶ καὶ αἱ προσερχόμεναι εἰς τοὺς ἐχθροὺς ἐπικουραὶ, διὰ τοῦτο οἱ ἵππεῖς ἀφιππεύουν καὶ μάχονται ὡς πεζοί. Ἐνδιαφέρεσθε διὰ κανένα ἀνήκοντα εἰς τὸ ἵππικόν;

— Λησμονεῖτε ὅτι ὁ κύριος δούξ τῆς Μαίνης διοικεῖ τὸ ἵππικόν; ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ ἡ μαρκησία.

— Ἐσχάσατε, κυρία, εἶπεν ὁ βασιλεὺς μετὰ μειδιήματος· θὰ προφυλάξωμεν τὸν μαθητὴν σας· αὐτὸ εἶνε τὸ συμφέρον μας.

Ἡ μαρκησία ἐστέναξε καὶ εἰσηγήθη πάλιν εἰς τὸ φορεῖον, ὁ δὲ βασιλεὺς ἔνευσεν εἰς τοὺς βαστάζοντας αὐτὸ νὰ ἐκκινήσωσιν. Οὗτοι ὅμως ἐδέησε νὰ περιμεινώσιν ἕως ὅτου διέλθῃ σῶμα ἵππέων, ἐρυθρὰν φερόντων στολήν, οἵτινες ἐπανήρχοντο ἀκούσαντες τὸν κρότον τοῦ τηλεβόλου.

— Βεβαίως δὲν θὰ μ' ἐρωτήσετε, κυρία, εἰς ποῖον σῶμα ἀνήκουν αὐτοί, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, διότι τοὺς γνωρίζετε.

— Εἶνε τὸ ἐλαφρὸν ἵππικόν, νομίζω, ἀπῆντησεν ἡ μαρκησία ἐλαφρῶς ἐρυθριῶσα.

— Ἐπανέρχονται ἀπὸ τὴν χορτοκοπίαν, διότι ἤκουσαν νὰ βροντᾷ τὸ τηλεβόλον... Ἀτυχεῖς νέοι! προσέθηκεν ὁ βασιλεὺς, τρέχετε, ὅπου ἀκούετε τὸν κρότον τοῦ· ἀλλ' ἄργα ἡ γρήγορα θὰ σας εὐρῇ ἡ βολή του!

Ἡ μαρκησία ἔκρυψε τὸ πρόσωπον ὑπὸ τὸν πέπλον. Εἶχεν ἀναγνωρίσει τὸν Γεράρδον μετὰ τῶν εὐπατριδῶν ἐκείνων, εἰς οὓς ὁ βασιλεὺς προέλεγε τόσον οἰκτρὰν τύχην, τὸν Γεράρδον δὲ ἔν ἀνησυχίᾳ καθ' ἣν στιγμήν ὁ βασιλεὺς ἐλάλει.

Ἦτο τόσον ὠραῖος, τόσον εὐθυτενής! ἐχαιρέτιζε μετὰ τόσης χάριτος πραΰτης καὶ εὐγενούς! τόσον ταχέως ἐβαιεν ἐπὶ τοῦ μέλανος θυμοειδοῦς ἵππου του!.. Ἡ μαρκησία ἐστέναξε καὶ τὸ φορεῖόν της ἀνεχώρησεν ἐν τῷ ἄμα εἰς Ἅγιον Γισλανόν.

Ἴσως οἱ ἀναγνώσται ἐμάντευσαν διατί

ἡ μαρκησία ἐξέλεξεν ὡς διαμονὴν της τὸ μοναστήριον ἐκεῖνο. Ἀφ' οὗτο ὁ Ἰασπίνος εἶχεν ὀμιλήσει πρὸς αὐτὴν ἐν Βαλενσιέννῃ, ἡ κυρία Μαιντενῶν ἐξεπλήττετο διὰ τὴν παράδοξον ψυχικὴν της κατάστασιν. Τὸ καθ' ἐξοχὴν διαυγές καὶ ἀντιληπτικὸν πνεῦμά της πάντοτε ἔβλεπε καὶ ἐνόει τὰ πράγματα καθ' ὅλην αὐτῶν τὴν ἔκτασιν.

Εἰς τὰς δυσκόλους περιστάσεις ἐκέκτητο τὴν εὐθυκρισίαν καὶ τὴν ὀξυδερκίαν τῶν μεγαλοφυῶν στρατηγῶν· οὐδὲν διέφραγεν αὐτήν. Εὐθύς μετὰ τὰς πρῶτας λέξεις τοῦ Ἰασπίνου συνησθάνθη τὴν σφοδρὰν σύγκρουσιν ἣν ἐπέφερον εἰς τὴν φιλοδοξίαν της ἡ ἀπειλητικὴ ἐκείνη ἀνάστασις τοῦ παρελθόντος, ὅπερ εὐλόγως ἐθεώρει ὡς διὰ παντὸς τεθαμμένον.

Μὲ ὅλην τὴν ἠπιότητα καὶ τὴν ἐπιφύλαξιν αὐτοῦ ὁ ἀββᾶς ἐφάνετο εἰς αὐτὴν ἐχθρὸς φοβερός, τύραννος. Ὁ δὲ Γεράρδος μὲ ὅλην αὐτοῦ τὴν ἀγνοίαν καὶ τὴν ἀφιλοκέρδειαν τὴν ἐπτόει ὡς σκόπελος, καθ' οὗ ἔμελλε νὰ συντριβῆ ἡ θαυμαστὴ αὐτῆς τύχη. Ἀπὸ τῆς ἀνακοινώσεως ὅλων αὐτῶν τῶν ἀποκαλύψεων, ἡ μαρκησία δὲν ἐκοιμᾶτο ἡσύχως· ἠσθάνετο ὅτι ὁ Λουδοῦ τὴν ὑπόπτειν, ὅτι ὁ Ἰασπίνος ἐκυριάρχει ἐπ' αὐτῆς, ὅτι ὁ Γεράρδος τὴν ἐστενοχωρεῖ. Καὶ ἐν τούτοις μὲ ὅλην αὐτῆς τὴν φρόνησιν καὶ τὴν ὀξυδερκίαν, αἰσθημὰ τι ἀγνωστον, ἀκατάληπτον, εἶχεν εἰσδύσει εἰς τὴν ψυχὴν της καὶ ἐτάραττε τὸ πνεῦμά της.

Ἦτο εἰδὸς τι πεποιθήσεως ἰσχυροτέρας τοῦ κινδύνου, ἀδιαφορίας πρὸς τὸν κόσμον ἰσχυροτέρας τῆς φιλοδοξίας· ἦτο ἡ ἄρρητος χαρὰ ὅτι ἠδύνατο νὰ τρέφῃ ἐν τοῖς ἐγκαταῖσι αὐτῆς στοργὴν, ἣν οὐδεὶς ἐγίνωσκε, στοργὴν ἥτις δὲν ἦτο οὐδὲ προδοσία πρὸς τινα, οὐδὲ ἀμάρτημα ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ, ὅπως εἶνε τὰ πλεῖστα κρύφια αἰσθήματα ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ· ἦτο ἡ ἐξέγερσις ψυχῆς, ἥτις ἐθεώρει ἑαυτὴν νεκράν, διότι εἶχεν ἀπονεκρώσει πᾶν περὶ αὐτὴν ἐγκόσμιον. Λίαν ἠλικιωμένη ὥστε νὰ μὴ αἰσθάνηται ἔρωτα, λίαν εὐγενὴς ὥστε νὰ μὴ εἶνε φιλόργυρος, λίαν ὑπέροχος ἵτην ψυχὴν ὥστε νὰ μὴ ἔχῃ ἀλαζονείαν, ἐξήσκει μεθ' ὑπερβολῆς τὴν πρὸς τὰ θεῖα εὐσέβειαν καὶ ὅπως ἐπιτύχῃ παρὰ τοῦ Θεοῦ ἄφεισιν διὰ τὴν φιλοδοξίαν της, τὸ μόνον ἀμάρτημα, ὅπερ διέπραττε καὶ διὰ νὰ παρηγορηθῆ διὰ τὴν ἀποτυχίαν ἣν ἦτο πιθανὸν νὰ δοκιμάσῃ ἡ φιλοδοξία.

Καὶ ὅμως ἡ ἀπεξηραμένη ἐκείνη φύσις, ἠσθάνετο ἤδη μυστηριωδῶς ἀναθάλλουσαν τὴν καρδίαν της.

Ἐπεται συνέχεια.

FORTUNÈ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Ἀπατάσθε. Ὁ κύριος Δορζέρ ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦτο ἔχει ιδέας ἀσθηράς.

— Αἱ ὁποῖαι θὰ ὑποχωρήσουν ἐνώπιον

τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ πρὸς ὑμᾶς ἀδίκημά του. Πιστεῦω δὲ ὅτι ἂν ἀπόψε ἔλεγα εἰς τὸν κύριον Δορζέρ: Εὐρηκα τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἐκλεψε τὸ κιβωτίδιόν μου καὶ μοῦ τὸ ἐπέστρεψεν, αὐτὸς δὲ δὲν εἶνε ὁ πρῶν γραμματεὺς σας...

— Θὰ τὸ ἐκάμνατε αὐτό;

— Διατί ὄχι; Ἀφῆτέ με νὰ τελειώσω.

Ἐάν, ἐπρόσθετα: Ἐνεκα λόγων προσωπικῶν μου ὅμως δὲν πρέπει νὰ τὸν καταγγείλω. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ὑπωπτεύθημεν ἀδίκως ἕνα εὐγενῆ, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ἱκανοποιήσωμεν, ἐγὼ εἶμαι διατεθειμένος νὰ τῷ προσφέρω θέσιν πολὺ μεγαλειτέρην ἐκείνης, τὴν ὁποῖαν ἔχασε. Ἐάν ὀμίλου οὕτως εἰς τὸν πατέρα τῆς Ἀλικίας, τί νομίζετε ὅτι ἤθελε μὲ ἀποκριθῆ;

— Ἀγνοῶ, ἀλλὰ εἰξεύρω ὅτι δὲν πρέπει νὰ περιμένω ἀπὸ σας δικαιοσύνην, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο ἐναντίον εἰς τοὺς μέχρι τοῦδε πρὸς ἐμὲ τρόπους σας.

— Καὶ ὅμως εἶμαι ἔτοιμος νὰ πράξω καὶ ὀμιλήσω οὕτως. Θὰ πληρώσω μάλιστα εἰς τὸν κύριον Δορζέρ τὰς πενήντα χιλιάδας φράγκα, τὰς ὁποίας τοῦ ἐκλεψαν. Καὶ θὰ τὰς δεχθῆ, ἐπειδὴ θὰ τὸν πείσω, ὅτι ὁ κλέπτης μοῦ τὰ ἐπέστρεψεν ὅλα.

Μάλιστα, κύριε, ὅλ' αὐτὰ θὰ τὰ κάμω ὑπὸ τινος ὄρους.

— Αὐτὸ καὶ γὰρ περιμένα. Καὶ τί ζητεῖτε;

— Ζητῶ νὰ μοῦ πῆτε ποῦ εἶνε τὸ κιβωτίδιον ποῦ μοῦ ἐπῆραν, ἂν ὄχι σεῖς, τοῦλάχιστον ἄνθρωποι, τοὺς ὁποίους γνωρίζετε.

— Ἀκόμη ἡ αἰσχρὰ αὐτῆς κατηγορία.

— Σημειώσατε, κύριε, ὅτι δὲν ἀκιντῶ νὰ μοῦ δώσετε αὐτὸ τὸ κιβωτίδιον. Ἀμφιβάλλω ἂν εἶνε εἰς τὴν κατοχὴν σας. Οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἐνδιεφέροντο τὸ ἔχουν εἰς ἀσφαλὲς μέρος καὶ εἶνε πολὺ πιθανὸν ὅτι κατέστρεψαν τὰ ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα περιεῖχε. Θέλω ὅμως νὰ γνωρίσω αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους.

Εἰπέτε μου ποῖοι εἶνε, καὶ ἄμα βεβαιώθω ὅτι αἱ πληροφορίες σας εἶνε ἀκριβεῖς, θὰ ὑπάγω νὰ εὕρω τὸν κύριον Δορζέρ καὶ σας ὑπόσχομαι, λόγω τιμῆς, νὰ τοῦ ἐπαλαλάξω ὅτι εἶπα καὶ εἰς σας.

— Διὰ νὰ σας εἰπῶ ποῖοι εἶνε, ἔπρεπε νὰ ἦμαι συνένοχος τῶν.

— Συνένοχος, εἶνε λέξις βραρεία. Θέλετε νὰ σας ἐξηγήσω εἰλικρινῶς τὸν τρόπον, καθ' ὃν περιεπλέχθητε εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν;

Εἶνε γυναῖκα, ἡ ὁποία τὰ ἔκαμεν ὅλ' αὐτὰ.

— Γυναῖκα!

— Βεβαιώτατα, καθὼς πάντοτε. Σεῖς οἱ Γάλλοι ἔχετε μίαν παροιμίαν:

Ζήτησε τὴν γυναῖκα. Τὴν ζητῶ καὶ σεῖς ἔξεύρετε ποῦ εἶνε.

Εἰς τὸ σημεῖον ποῦ ἐφθάσαμε δὲν βλέπω διατί νὰ σας κρύψω ὅτι τὰ ἔγγραφα αὐτὰ ἀφορῶσι τὸ Κράτος. Ἀνῆκω εἰς τὴν ρωσικὴν διπλωματίαν, τὸ ἔξεύρετε, καὶ δὲν δυσκολεύομαι νὰ σας πῶ, ὅτι εἶμαι ἐπιφορτισμένος νὰ ἐπαγρυπνῶ τὰ διαβή-

ματὰ ἐχθρῶν τινῶν τῆς κυβερνήσεώς μου.

Οἱ ἐχθροὶ οὗτοι ἀνήκουσιν εἰς τινὰ ἐταιρίαν, μεταχειριζομένην πᾶν μέσον διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν σκοπὸν τῆς, ὁ ὁποῖος εἶνε ἡ ἐξίσωσις τῶν κοινωνικῶν θεσμῶν. Οὐτε πρὸ τῆς κλοπῆς, οὐτε πρὸ τοῦ φόνου ὀπισθοχωροῦσι καὶ οὐτε θὰ ἐκπλαγῶ πολὺ ἂν ἀποπειραθοῦν νὰ μὲ δολοφονήσουν, ἐπειδὴ τοὺς ἐνοχλῶ πολὺ εἰς τὸ Παρίσι, ὅπου εἶνε πάρα πολλοί.

Ἐπειδὴ λοιπὸν ὅλα τὰ φοβοῦμαι ἀπ' αὐτούς, προφυλάσσομαι πολὺ, καθὼς εἶδατε, ἀφ' ὅτου εἴσθε ξένος μου.

Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον κατέθηκα εἰς τὸν Τραπεζίτην μου τὰ ἔγγραφα ἐκεῖνα, πολὺ μεγάλης σπουδαιότητος, καὶ τὰ ὅποια τοὺς ἐνδιαφέρουν. Ἠλπίζω ὅτι δὲν θὰ τρέξουν νὰ τὰ ζητήσουν ἐκεῖ. Εἶνε ὁμοῦ πολὺ καλὰ πληροφορημένοι καὶ ἡ προφύλαξις, τὴν ὁποίαν ἔλαβον, ἐστράφη κατ' ἐμοῦ. Πρέπει λοιπὸν διὰ παντὸς τρόπου νὰ μάθω ποιοὶ εἶνε αὐτοὶ οἱ κύριοι.

Μεταξὺ αὐτῶν εἶνε καὶ γυναῖκες ἐκ τῶν καλλιτέρων τάξεων, πλούσιαι καὶ ὠραῖαι. Ἡ ἐταιρία αὕτη ἀριθμεῖ πολλὰς καὶ ἐκ τῆς κατωτέρας τάξεως καὶ ἐκ τῆς ἀριστοκρατίας. Εὐρίσκονται δὲ καὶ εἰς τὸ Παρίσι καθὼς καὶ ἄλλοι.

Θὰ σὰς εἰπῶ λοιπὸν τί συνέβη. Ὑπῆρξατε ἐραστής μιᾶς ἐξ αὐτῶν τῶν σειρήνων. Ὡ, δὲν εἴσθε πλέον. Γνωρίζω ὅτι ἀγαπᾶτε εἰλικρινῶς τὴν δεσποινίδα Δορζέρ. Ἡ ἀρχαία ἐρωμένη ἔχει πάντοτε μίαν ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, ὁ ὁποῖος τὴν ἠγάπα. Αὕτη λοιπὸν σὰς ὠμίλησε μὲ ὠραίας φράσεις περὶ τυραννίας καὶ ἐλευθερίας, καὶ τέλος σὰς παρεκάλεσε νὰ τὴν βοηθήσετε νὰ σώσῃ δυστυχεῖς ὑπάρξεις, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἦσαν γεγραμμένα ἐπὶ ἐγγράφων φυλασσομένων εἰς τὸ κιβωτιδίον μου.

Καὶ διὰ νὰ σὰς καταπέσιον, ἠπειλήσεν ὅτι θὰ γράψῃ εἰς τὴν δεσποινίδα Δορζέρ ὅτι εἶνε ἀντίζηλός τῆς.

Δὲν ἐδυνήθητε ν' ἀντισταθῆτε. Ὡ, δὲν σὰς κατηγορῶ. Καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἤθελον ὑποκύψει, ἔπειτα δὲν ὑπέθεσάτε ὅτι εἶνε ἔγκλημα νὰ πῆτε τὸ μυστικὸν τοῦ χρηματοκιβωτίου.

Ἐπειδὴ παραδέχομαι ὅτι δὲν ἐνεργήσατε μόνος. Τὰ τραπεζικὰ γραμματῆρια τὰ ἐπῆρε τὸ ἴδιον πρόσωπον καὶ εἶνε εὐκολὸν νὰ μαντεύσωμεν διατί. Ἦξευρεν ὅτι θ' ἀναχωρήσετε τὸ ἴδιον ἐσπέρας, ἠλπίζεν ὅτι δὲν ἠθέλατε ἐπιστρέφει, καὶ ἤθελε νὰ σὰς κατηγορήσουν διὰ νὰ στραφῶσιν ἄλλοι αἱ ὑπόνοιαι, καὶ ὑποτεθῆ ὅτι δὲν ἀνμείχθη ἡ πολιτικὴ εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην.

Ἐκαμην ὁμοῦ καὶ ἔτι περισσότερον. Μαθοῦσα ὅτι εἴσθε ἀκόμη εἰς Παρισίους σὰς ἔστειλε τὰς πενήντα χιλιάδας φράγκ, ὡς δῆθεν προερχομένης παρ' ἐνὸς ἀνωμένου φίλου. Δὲν ἤθελε νὰ τὰς φυλάξῃ καὶ οὕτω σὰς ἐνοχοποίησε περισσότερον.

Βλέπετε, λοιπὸν, κύριε, ὅτι δὲν εἴσθε ἔνοχος. Ἀσθενὴς χαρακτήρ μόνον ὑπῆρξατε, αὕτη εἶνε ἡ πεποίθησίς μου. Ἐὰν ἤμουν πεπεισμένος ὅτι ἐκλέψατε, δὲν

ἤθελα σὰς μεταχειρισθῆ ὅπως τῶρα.

Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐννοήσετε ὅτι τὸ καλλίτερον ποῦ ἔχετε νὰ κάμετε, εἶνε νὰ τὰ ὁμολογήσετε ὅλα.

Εἰπέτε μου τὸ ὄνομα αὐτῆς τῆς γυναίκος, καὶ εἰς τρεῖς μῆνας θὰ ἦσθε ὁ εὐτυχὴς σύζυγος τῆς δεσποινίδος Δορζέρ.

— Κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ προσηλῶν τὸ βλέμμα του ἐπὶ τοῦ συνταγματάρχου, ἔχετε μεγάλην φαντασίαν, ἀλλὰ τὸ μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον κατεσκευάσατε, δὲν θὰ πρᾶξεν ἡσθεῖν οἷον νομίζετε ἐντύπωσιν. Δὲν γνωρίζω τὴν γυναῖκα, ἡ ὁποία ἐπῆρε τὸ κιβωτιδίον σας, ἐὰν ἦνε γυνή, καὶ οὐδὲν ἔχω πλέον νὰ σὰς εἰπῶ.

— Τότε λοιπὸν, ἐψιθύρισε ὁ συνταγματάρχης, ὡσεὶ καθ' ἑαυτὸν ὀμιλῶν, ἡ δεσποινὴς Ἀλίκη Δορζέρ, θὰ ὑπανδρευθῆ τὸν κύριον Ἰούλιον Βινιερύ.

— Βινιερύ! ἐπανέλαβεν ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ, κάτωχρος γενόμενος. Τί θέλετε νὰ πῆτε;

Ὁ συνταγματάρχης εἶχε φυλάξει τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο εἰς τὸ τέλος τῆς ὀμιλίας του καὶ εὐχαρίστως ἔβλεπεν ὅτι συνέκρινε τὸν ἀντίπαλόν του.

— Θέλω νὰ πῶ, ἀπεκρίθη, ὅτι ὁ κύριος Βινιερύ εἶνε πολὺ ἐρωτευμένος μὲ τὴν δεσποινίδα Δορζέρ, καθὼς φαίνεται, καὶ ὅτι ἀρέσει καὶ τοῦ κυρίου Δορζέρ νὰ τὸν κάμῃ συνεταῖρον καὶ γαμβρόν του. Καὶ θὰ ἦνε πολὺ λυπηρὸν συνοικέσιον. Οἱ ἄνθρωποι ὁμοῦ αὐτοὶ τῶν χρημάτων ἔχουν παρὰ ξεναις ἰδέαις. Προτιμοῦν ἕνα ὑπάλληλον ἐργατικὸν καὶ φρόνιμον, ἀπὸ ἕνα εὐγενῆ ὑπερήφανον καὶ πτωχόν.

— Ποιὸς σὰς τὸ εἶπεν; ἠρώτησεν ὁ Ροβέρτος διὰ φωνῆς πεπνιγμένης.

— Ὁ ἴδιος, ὁ κύριος Δορζέρ. Εἶμαι τῶρα τῆς ἐμπιστοσύνης του, δὲν ἔχει πλέον μυστικὰ διὰ μέ. Μοῦ διηγήθη ὅλα του τὰ σχέδια, καὶ δὲν μοῦ ἀπέκρυψε τὰς ἀνησυχίας. Πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἀποφασίσει νὰ δώσῃ τὴν κόρην του εἰς τὸν ταμίαν του καὶ ὠργίσθη πολὺ, ὅταν ἤκουσε πῶς σὰς ἠγάπα ἡ δεσποινὴς Ἀλίκη. Μὴ ἐκπλήττεσθε λοιπὸν, ἂν σὰς ἔδιωξεν οὕτως ἀποτόμως.

— Δὲν ἐκπλήττομαι δι' αὐτό. Ὁ Ἰούλιος Βινιερύ ὁμοῦ ἦτο φίλος μου, καὶ ἐλπίζω ὅτι εἶνε ἀκόμη. Τοῦ εἶπα δὲ πῶς ἠγάπων τὴν δεσποινίδα Δορζέρ. Ἄν τὴν ἠγάπα καὶ ἐκεῖνος δὲν θὰ μοῦ τὸ ἔκρυπτε. Ἡ φίλιός μας ἦτο ἐγκάρδιος καὶ εἰλικρινῆς καὶ δὲν πιστεύω ὅτι μὲ ὑπέβλεπε.

— Κύριε, εἶπε μειδιῶν ὁ συνταγματάρχης, ἔχετε τὴν ἡλικίαν, καθ' ἣν γεννῶνται ὅλα τὰ ὄνειροπολήματα. Ὑπέθεσα ὁμοῦ ὅτι εἴχετε κάποιαν πείραν καὶ ἐγνωρίζετε καλλίτερον τοὺς ἀνθρώπους.

— Τί, μήπως ἰσχυρίσασθε, ὅτι ὁ Βινιερύ μὲ προδίδει;

— Ὁχι, βέβαια. Σὰς ὑπερασπίσθη θερμῶς, θερμώτατα, καὶ προσεπάθησε ν' ἀποδείξῃ εἰς τὸν κύριον Δορζέρ, ὅτι δὲν ἔπρεπε ἂν νὰ σὰς ὑποπτεύεται διὰ τὴν κλοπὴν.

— Ἥμην βέβαιος.

— Καὶ ἔχει μεγαλειτέραν ἀξίαν ὅτι ἐσυνηγόρησεν ὑπὲρ ὑμῶν, διότι δυνατὸν αἱ ὑποψαίαι νὰ ἐπιπτον ἐπ' αὐτοῦ.

Ἄλλὰ ἐπειδὴ σὰς ὑπερησπίσθη δὲν εἶνε λόγος διὰ νὰ μὴ αἰχμαλωτισθῆ εἰς τὰ θέλητρα τῆς κόρης τοῦ προῖσταμένου του. Ὁ ἥλιος λάμπει δι' ὅλους. Ἡ δεσποινὴς Ἀλίκη εἶνε ὠραϊστάτη καὶ ὁ νέος αὐτὸς ἔχει ὀφθαλμούς. Τὴν ἀγαπᾶ καὶ πρὸ πολλοῦ μάλιστα. Διατί νὰ σὰς ἐμπιστευθῆ μυστικόν, τὸ ὁποῖον μόλις εἰς ἑαυτὸν ὁμολογεῖ; Ἠγάπα ἄνευ ἐλπίδος; διατί λοιπὸν νὰ ἐκμυστηρευθῆ εἰς σὰς, ὁ ὁποῖος ἠγάπησθε;

— Καὶ τὰ εἶπεν εἰς σὰς, ἀφοῦ μόλις σὰς γνωρίζει; Ὁχι, ὄχι, εἶνε ἀδύνατον.

— Δὲν πρόκειται περὶ ἐμοῦ. Ἴδου τί συνέβη. Ὁ κύριος Βινιερύ εἶνε φύσει δειλὸς καὶ ἐπιφυλακτικὸς. Ὑπέφευρεν ἐν σιωπῇ χωρὶς εἰς κανένα νὰ λέγῃ τι. Δὲν ἠξέσχευεν ὅτι ὁ κύριος Δορζέρ τὸν ἐκαλόβλεπε διὰ γαμβρόν καὶ ἐταράχθη ἄμα σήμερον τὸ πρῶν τοῦ τὸ εἶπεν.

— Τί! γνωρίζει...

— Τὰ πάντα. Ὁ κύριος Δορζέρ σπεύδει πάντοτε εἰς τὰς ὑποθέσεις του. Εἶπε λοιπὸν εἰς τὸν ταμίαν του: Μοῦ συμφέρει, θέλεις νὰ νυμφευθῆς τὴν κόρην μου; Αὐτὸς ὁ ἴδιος μοῦ τὰ διηγήθη... σήμερον... πρὸ τινῶν ὥρων.

— Καὶ ὁ Βινιερύ παρεδέχθη;

— Ὁ Βινιερύ ἤρχισε νὰ διαμαρτύρεται καὶ εἶπεν ὅτι ἴσως ἡ δεσποινὴς Ἀλίκη ἦτο τῆς ἐναντίας γνώμης. Ἐεῦρατε δὲ τί τοῦ ἀπήντησεν ὁ κύριος Δορζέρ;

Ἀκριβῶς αὐτά. Γνωρίζω ὅτι ἔχει κλίσιν πρὸς αὐτὸν τὸν δυστυχῆ νέον, τὸν ὁποῖον εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ δεχθῆ, καὶ νομίζω μάλιστα ὅτι τὸν συλλογίζεται ἀκόμα. Ἐφέρθη ὁμοῦ τοιοῦτοτρόπως, ὥστε θὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἰδέαν νὰ τὸν ὑπανδρευθῆ. Ἀπὸ σὰς λοιπὸν ἐξαρτᾶται νὰ γενῆτε δεκτὸς παρ' αὐτῆς.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ νεαρὸς ταμίης ἐφάνετο δισταζών, ὁ κύριος Δορζέρ τὸν ἠρώτησεν ἂν εἶχε δώσῃ ἄλλοι τὸν λόγον τοῦ ἡ μήπως ἡ κόρη του δὲν τῷ ἤρεσεν.

Τότε λοιπὸν ἀναγκασθεὶς ὁ Βινιερύ ἐξωμολογήθη ὅτι πρὸ διετίας ἐλάτρευε τὴν δεσποινίδα Ἀλίαν, ἀλλ' ἀπέκρυπτε τὸν ἔρωτά του εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας του, ἐπειδὴ ἐγνωρίζεν ὅτι ἡ δεσποινὴς Ἀλίκη σὰς ἠγάπα.

Μετὰ ταῦτα ὁ κύριος Δορζέρ ἀνήγγειλεν εἰς τὸν κύριον Βινιερύ ὅτι τὸν προσελάμβανεν ὡς συνεταῖρόν του καὶ ὅτι τῷ ἄφηνε πᾶσαν εὐκαίριαν ἵνα κερδήσῃ τὴν εὐνοίαν τῆς θυγατρὸς του.

— Θὰ σὰς βοηθήσω καὶ γὼ μὲ ὅλην μου τὴν ἐπιρροήν, ἀπεκρίθη, καὶ ἡ Ἀλίκη θὰ ἦνε πολὺ ἀνόητος διὰ νὰ μὴ δεχθῆ. Ἐντὸς τριῶν μηνῶν τὸ πολὺ.

Ἐννοεῖτε βεβαίως ὅτι ὁ Βινιερύ δὲν εἶπεν ὄχι. Ἴδου λοιπὸν, φίλε κύριε, ποῦ εὐρίσκονται τὰ πράγματα. Τί σκέπτεσθε σεῖς περὶ ὅλων αὐτῶν;

Ἐπεταί συνέχεια.

Αἴσιος

ΕΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[Συνέχεια]

Ἐπανευρίσκομεν εὐχαρίστως παλαιὰν γνωριμίαν. Ἡ ὑπηρετρία τοῦ κυρίου Νικήτα εἶνε ἡ Μαρία, ἡ μεγαρίς ἐκείνη κόρη, ἡ παιδική φίλη τῆς Βασιλικῆς, τὴν ὁποίαν δὲν ἐλησμόνησαν βεβαίως οἱ ἀναγνωστοί. Ἡ τύχη, ἡ ἀποχωρίσασα τὰς δύο φίλας διὰ φραγμῶν ἀποστάσεως καὶ χρόνου καὶ κοινωνικῆς θέσεως, ἐπανέταξεν αὐτὰς παραδόξως ἀπέναντι ἀλλήλων, τὴν μὲν εὐτυχεῖ οἰκοδόσποιαν, λατρευτὴν, ἀμφισβητούσαν τὰ πρωτεῖα τοῦ κάλλους καὶ τῆς χλιδῆς, τὴν δὲ πτωχὴν καὶ ταλαιπωρουμένην ὑπηρετρίαν, ὑποκειμένην εἰς τοὺς νευρικοὺς παροξυσμοὺς τῆς κυρίας καὶ εἰς τὰς ἐρωτικὰς βαναυσολογίας τοῦ πρώτου τυχόντος. Ἐν τῇ ἀποστάσει τῶν ὀλίγων μέτρων, ἥτις ἀπεχώριζε τὰς γείτονας νεάνιδας, ἐχώρει ἄβυσσος ἀτέρμων καὶ ἀπλήρωτος.

Πρὸ ἐνὸς καὶ ἡμίσεος ἔτους εὐρίσκειτο ἡ Μαρία ἐν Ἀθήναις. Συγγενῆς τις τοῦ κυρίου Νικήτα, ὑπάλληλος τοῦ Σιδηροδρόμου Πελοποννήσου, ὅτε ἦτο σταθμάρχης ἐν Μεγάροις, ἐπρομηθεύσεν αὐτῇ τὴν παιδίσκην, συνεννοηθεὶς μετὰ τῆς οἰκογενείας τῆς, ἥτις, πτωχή, συγκατετέθη νὰ χωρῆσθαι ἐπωφελῶς τῆς Μαρίας τῆς. Ἡ νεάνις ἀντέστη κατ' ἀρχάς. «Ὅπου ἀλλοῦ θέτε, μὰ ὄχι στὴν Ἀθήνα!» ἔλεγε. Φεῦ! ἡ περίλαμπρος θέσις τῆς Βασιλικῆς τῇ ἦτο γνωστοτάτη, καὶ ἐφοβεῖτο μήπως ἤθελε τὴν συναντήσῃ ὑπηρετρίαν, ἡ παιδική τῆς φίλη... Ἀλλ' ἐδέησε νὰ υποκύψῃ εἰς τὴν ἀνάγκην.

Ἀναχωροῦσα, εἶχεν ἔτι ἐναύλους εἰς τὰ ὄψα τῆς τὰς ἐν τῇ κωμοπόλει ὀμιλίας, περὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Πλακιώτη καὶ τῆς οἰκογενείας τῆς. Ἡ εὐπορία, ἐν ἣ ἔζη τότε ἐν Μεγάροις ὁ Κωνσταντῖνος Πλακιώτης, λαβὼν τὰ ὑπεσχημένα δεκακισχίλια φράγκα παρὰ τοῦ Ροδίου, ἐκίνησε ζωηρὸν τὸν φθόνον καὶ κικεντρεχῆ τὴν γλῶσσαν τῶν συμπολιτῶν του. Ἡ ὑπερηφανία τοῦ προφητεύοντος κακὸν τὸ τέλος τῆς νεάνιδος καὶ παρεξηγοῦντες τὴν προστασίαν τοῦ Λέοντος. «Ἐννοια σου, καλέ, κι' ὁ γυιὸς τοῦ Ροδίου δὲν πᾶ νὰ πάρῃ τὴν θυγατέρα τοῦ Πλακιώτη», ἔλεγον μετὰ τόνου ποσειθεύσεως τὰ γραῖδια· ἐγάθησαν βλέπεις τὰ κορίτσια μέσα σὲ κοτζάμ Ἀθήνα!» Ἐλαβὼν ἀφορμὴν νὰ ἐνθυμηθῶσι πάλιν τὰς παλαιὰς σκανδαλώδεις ἱστορίας, τοὺς περὶ τῆς γεννήσεως τῆς Βασιλικῆς θρύλλους, τοὺς ὁποίους διηγούντο τότε μετὰ περισσοτέρως βεβαιότητος καὶ υπερβολῶν. Ἡσθάνοντο ἠδονὴν τινα καὶ ἀνακούφισιν, δυνάμενοι οὕτως εὐκόλως νὰ στιγματίσωσι τὴν γνησιότητα τῆς κόρης καὶ τὴν ὑπόληψιν τῆς μητρὸς, ἀφ' οὗ κατὰ τῆς ἀνέσεως καὶ τῆς εὐπορίας, εἰς ἣν ἔρριπεν ἡ τύχη τὸν Πλακιώτην, οὐδὲν ἴσχυον.

Ἐψιθύριζον προσέτι, ἀλλὰ μὲ χαμηλὴν

φωνὴν καὶ μυστηριώδες ὄφος, καὶ κάτι ἄλλο, πολὺ φρικώδες, προκειμένου περὶ τοῦ προσεχούσ γάμου τῆς Βασιλικῆς. Ὁρθοῦντο αἰτρίχες τῶν ἀκούοντων ὑπὸ τῆς φρίκης καὶ ἐσταυροκοποῦντο τὰ γραῖδια, εὐχόμενα νὰ ρύηται ὁ Θεὸς καὶ τὰ ὄψα τῶν ἀκόμη, τοιούτων βδελυρῶν ἀκουσμάτων...

Ἡ Μαρία ἤκουε καθ' ἐκάστην τὰς ὀμιλίας τούτας οὐχὶ δυσαρέστως· αὐτὴ ἡ μήτηρ τῆς τῇ εἶπε, τὰς ἡμέρας καθ' ἃς ἠτοιμαζέτο πρὸς ἀναχώρησιν: «Μὴν τὴ ζηλεύεις τῇ Βασιλικῇ ἔμεις στὴ φτώχεια μας εἴμαστε πολὺ καλλίτεροι ἀπὸ αὐτοὺς... χωρὶς τιμὴ, ἔχε ὅσα πλοῦτηα θέλεις!»

Ἐπάρχει εἶδος τι φιλίας συνυπάρχον μετὰ τοῦ φθόνου. Τοιαύτη τις φιλία συνῆδε τὰς δύο κόρας. Ἡ γειννίασις, ἡ ἡλικία, τὸ φύλον, ἡ τάξις, ἡ ἀνάπτυξις, τὰς ἠνάγκαζον νὰ ἦνε συνδεδεμένοι καὶ ἠγαπημένοι, ἀλλ' ἡ διαφορὰ τῆς καλλονῆς, καὶ τοῦ πνεύματος, ἡ διηνεκῆς ἡμιλλα ἡ ἀγούσα τὴν μὲν εἰς μίμησιν τῆς δὲ, ἀνέπτυσσον λεληθότως τὸν φθόνον. Ἡ Βασιλική, ἀκακος πάντοτε καὶ ἀχολος, οὐδὲν ἔλαττον ἀδελφικοῦ αἰσθήματος ἔτρεφε πρὸς τὴν φίλην τῆς. Ἀλλ' ἡ Μαρία, σὺν τῇ ἀγάπῃ, εἶχε καὶ λόγους ὑποβλέψεως· ἡ θαμβοῦσα καλλονὴ τῆς Βασιλικῆς ἐκίνε πρὸ πάντων τὸν φθόνον τῆς. Ἐν τοῦτοις ἦτο καὶ αὐτὴ ὠραία. Ἡ το μελαγχροινὴ· ἀλλ' οὐχὶ τὸ ἀμαυρὸν, τὸ γαλκοειδὲς ἐκεῖνο χρῶμα, στοιχεῖον δυσμορφίας· ἀλλὰ χρῶμα διαγυγῆς, συγκεκρασμένον, καλυπτόμενον ὑπὸ στρώματος ὠχρᾶς ἐρυθρότητος καὶ ἀμφισβητοῦν τὴν προτίμησιν πρὸς τὴν φαινοτέραν λευκότητα. Ἡ κόμη τῆς, πυκνὴ καὶ μελανή, ἐσκίαζεν ἐν θελκτικῇ ἀντιθέσει τὸ εὐτραφὲς καὶ ἐκφραστικὸν πρόσωπον· οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς διηνοίγοντο μεγάλοι καὶ καταμέλανες, τύπος πονηρῶν ὀφθαλμῶν. Ἐπὶ τῆς δεξιᾶς πκραιᾶς, ὀλίγον κάτωθι τοῦ ὀφθαλμοῦ, μικρά τις ἀκροχορδῶν, ἐλαφρῶς προέχουσα καὶ ὑπὸ χνοῦ καλυπτομένη, ἐσταμάτα τὸ βλέμμα γοητευμένον, χαρίζουσα ὅπως ἰδιαιτέραν ἐκφρασιν εἰς τὴν φυσιογνωμίαν καὶ προκαλοῦσα τὸ φίλημα. Τόσον ὠραία, καὶ ὁμῶς ἐφθάνει τὴν Βασιλικὴν ἐπὶ ὠραιότητι· πλὴν εἰξέυρομεν ὅτι δὲν εἶχεν ἄδικον.

Βραδύτερον ἡ τύχη, προσμειδιάσασα εὐμενῆς πρὸς τὴν σύντροφόν τῆς, ἠῤῥησε τὸν φθόνον ἐκεῖνον. Ὁ θαυμασμός τῶν ξένων, ὁ δακτύλιος τοῦ λόρδου, ἡ εἰκὼν τῆς Γαλλίδος, ἡ πρότασις τοῦ Ροδίου καὶ ἐπὶ τέλους ὁ μετὰ τοῦ υἱοῦ του γάμος, ἤσαν τόσαι πληγαὶ ἀμφιστόμου μαχαίρας, κατενεχθεῖσαι ἀλλεπαλλήλως εἰς τὴν καρδίαν τῆς Μαρίας. Καὶ ὅταν, μετὰ τὴν λαμπρὰν τύχην τῆς Βασιλικῆς, μόνη ἡ Μαρία ἐν Μεγάροις, ἤκουε τὰς ἐξ Ἀθηναίων εἰδήσεις, εἰδήσεις θριάμβου καὶ ὑπεροχῆς, καὶ εἶδεν ἐπὶ τέλους ζηλότυπος τὸν πλοῦτον τὸν ἀνυψώσαντα τὴν οἰκογένειαν τοῦ Πλακιώτη, καθ' ὃν χρόνον ἡ πτωχεία τῆς ἰδικῆς τῆς τὴν ἐξεσφενδόνιζεν ὑπηρετρίαν, ἐκεῖ ὅπου ἐβασίλευεν ἡ ἀντίζηλος, — ὦ, τότε ἤσθάνθη ὅτι δὲν τὴν ἠγάπα πλέον. Ἐδοκίμασε πικρίαν πολλὴν διὰ τὴν ἀνέλπιστον ἐκείνην ταπεινώσιν· καὶ μόνη ἐ-

κείνη γνωρίζει μετὰ πόσης ἤκουσε χαρᾶς τοὺς θρύλλους τοῦ ἐξευτελισμοῦ καὶ τῆς ἀτιμίας, αἰτινες ἐβάρυνον ἐπὶ τῆς ἐπιδόξου κυρίας Ροδίου, καὶ πῶς ἠυχήθη νὰ ἤρχετο ποτὲ εἰς θέσιν, νὰ ἐκτοξεύσῃ ἀμέσως ἐπ' αὐτῆς τὰ φαρμακερὰ ἐκεῖνα βέλη! Πλὴν δὲν εἶπε τίποτε· οὔτε τὸ ἄλγος, οὔτε τὸ μῖσος, οὔτε τὴν ἀγορίαν χαρὰν, οὔτε τὴν φοβερὰν ἐλπίδα ἐξεφράσθη ποτὲ εἰς οὐδένα. Ἀλλὰ παραδιδόμενη πολλάκις εἰς σκέψεις μακρὰς, καὶ ἐν Μεγάροις καὶ ἐν Ἀθήναις ἀκόμη, ἐψέλλιζεν εἶτα μετὰ μειδιάματος πικροῦ τὴν πκρήγορον ἐπωδὸν τῆς μητρὸς: *Χωρὶς τιμὴ ἔχε ὅσα πλοῦτηα θέλεις!*

Πολὺ ταχέως ἡ Μαρία συνεμορφώθη πρὸς τὸν ἰδιαιτέρον βίον τῶν ἐν Ἀθήναις ὑπηρετριῶν. Ὁραία καὶ ἐκτεθειμένη πάντοτε, ὡς ὑπηρετοῦσα οἶκον μεσαίας τάξεως, ἐν τῇ ἐπιβλαβεί συναναστροφῇ τῶν γειτόνων θεραπαινίδων καὶ ταῖς προσβολαῖς τῶν διαβατῶν, ἀπέβαλε τὴν προτέραν ἀγνότητα, ἐπονηρεύθη τὴν φύσιν καὶ διεφθάρη. Ἐγένετο *σωστὴ κοιλίνα*, ἡ ὀρεκτικὴ λεία τῶν ὑπαξιωματικῶν, τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιβουλῆς καταπτύστων προαγωγῶν, καὶ το μῆλον τῆς ἐριδος ὀλων τῶν *Λιμοκοιτόρων* τῆς συνοικίας. Ὅταν γυμνοῦσε, μὲ τὴν ἀφελῶς ἀνεμένη ἐσθῆτα, ἀποκαλύπτουσα τὰς κνήμας, τοὺς βραχίονας καὶ τὸν τράχηλον, ζωηρὰ, φιλοπαίγμων, ὡσεὶ προκαλοῦσα διὰ τοῦ πονηροῦ βλέμματος, ὑδρεύετο πολλάκις τῆς ἡμέρας ἀπὸ τῆς πηγῆς, τῆς παρὰ τὴν διασταύρωσιν τῆς ὁδοῦ, οἱ διαβαίνοντες νεοὶ ἐσταμάτων, τῇ προσεμειδίων, τῇ ὠμίλουν, καὶ παρερχόμενοι, ἀφινον ἐρωτικὸν τι ἐλευθεριάζον βέλος. Δι' ὅλους ἡ Μαρία εἶχε πρόχειρον τὴν ἀπάντησιν, δεικτικὴν πάντοτε καὶ πλήρη πονηρίας. Οἱ φοιτηταί, οἱ ἔχοντες ἀφορμὴν νὰ διέρχωνται συχνάκις διὰ τῆς ὁδοῦ Σόλωνος, ἐγνωρίζον μετὰ τῶν πρώτων τὴν ὑπηρετρίαν τοῦ Νικήτα. Περιερχομένη τὴν συνοικίαν — τὴν κατ' ἐξοχὴν συνοικίαν τῶν φοιτητῶν — ἤκουε πικρὰ ὅθεν ἡ νεάνις τὸνομά τῆς, ἔβλεπε νεύματα τρυφερὰ καὶ συνῆγεν ἐναέρια φιλήματα, ἀπὸ τοῦ βάθους τῶν φοιτητικῶν δωματίων. Ὅλους τοὺς περιέπαιζε καὶ με ὅλους τὰ εἶχε καλὰ ἡ Μεγαρίς. Ἀλλ' ἐξ ὀλων εὐτυχέστερος ὑπῆρξεν εἰς φοιτητῆς, ἄλλοτε ὑπότροφος παρὰ τῆς κυρίως Νικήτα, ὁ πρώτος ὅστις κατώρθωσε νὰ συγκινήσῃ τὴν Μαρίαν μὲ δῶρα καὶ ὑποσχέσεις, καὶ νὰ διέλθῃ μετ' αὐτῆς εὐτυχεῖ ὀλόκληρον χειμῶνα. Ἀναχωρήσαντα τὸν διεδέχθη εἰς λογίαις τοῦ πυροβολικοῦ, τοῦτον ἄλλος, καὶ ἔκτοτε — κατὰ τὸ ἔθος τῶν πλειστών ἐν Ἀθήναις ὑπηρετριῶν — ἐν τῇ ἡμερησίᾳ διατάξει ἦσαν ἀναγεγραμμέναι αἱ ποικίλαι συνεντεύξεις, εἴτε ἐντὸς τοῦ μαγειρείου, εἴτε ἐν τῷ κήπῳ τοῦ Πανεπιστημίου, εἴτε ἐν τῷ Βοτανικῷ, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ σκοτεινῇ ὁδῷ, ἐν ὧρα προκεχωρηκυία, ὅπου ἐδέχετο τὴν λατρείαν τῶν ἐκλεκτῶν τῆς.

Οὕτω πεσοῦσα, προέφερον ἀκόμη ἀνευτύψεων τὸ: *χωρὶς τιμὴ ἔχε ὅσα πλοῦτηα*

θέλει· πλὴν τὰ δυστυχῆ αὐτὰ πλάσματα ὀλισθαίνουν κατ' ἡμέραν, ἄνευ συναισθησεως τῆς ἀτιμίας, ἄνευ γνώσεως τοῦ ἀμαρτήματος. Πῶς ἡ Μαρία νὰ γνωρίζῃ τὴν θέσιν τῆς, ἀφ' οὗ τὸ αἶσχος τῆς δὲν ἀντηχεῖ περὶ αὐτήν, ἀφ' οὗ ὁ κόσμος ἀγνοεῖ καὶ σιωπᾷ; Ἡ ἱστορία τῆς Μαρίας οὔτε παραδόξος εἶνε οὔτε μοναδική· εἶνε ἡ ἱστορία πάσης σχεδὸν πτωχῆς, ἀλλ' ὠραίας νεανίδος ἐν τῇ πρωτεύουσῃ, εἰς οἰκίαν ὑπηρετούσης ἢ ἐργαζομένης εἰς κατὰστημα. Μήπως διὰ τοῦτο κυρίως ἡ Α. Μ. ὁ ἡμέτερος χαριτολόγος βασιλεὺς, ἀπεκάλεσε τὰς Ἀθήνας ἐνώπιον παρισινοῦ δημοσιογράφου *Παρισίους ἐν μικρογραφίᾳ*;

Τοιαύτην εὐκαιρίαν δὲν ἀφῆκε νὰ παρέλθῃ, ὡς εἶνε εὐνόητος, ὁ Κρίτων Ἀστεριάδης. Ἦρχισε νὰ περιποιῆται ἐπιμόνως καὶ νὰ ἐρωτολογῇ μετὰ τῆς ὑπηρετρίας, ἀφ' οὗ ἔμαθε πρὸ πάντων ὅτι εἶνε φίλη καὶ συμπολίτις τῆς Βασιλικῆς.

— «Καὶ αὐτὴ εἶνε ὠραία, ὥστε νὰ μὴ πάγῃ ὁ κόπος μου χαμένος, ἐσκέπτετο ὁ Κρίτων, καὶ διὰ τὴν ἄλλην ἔμπορεῖ κάλλιστα νὰ μου χρησιμεύσῃ.» — Ἐχαίρετο ἐνδομύχως ὁ γυναικοπίπης, βλέπων τὰς ὀμαλοτάτας μετὰ τῶν δύο Μεγαρίδων σχέσεις. Διὰ τὴν Βασιλικὴν τῷ ὄντι, ὑπῆρξεν εὐτυχῆς ἐκπληξίς ἢ ἀνέλπιστος συνάντησις τῆς Μαρίας, ἐκεῖ, ἐν τῇ ἀπέναντι τῆς ἰδικῆς τῆς οἰκίας. Οὐδὲ σκεφθεῖσα κὰν ἡ ἀγαθὴ νεανὶς νὰ δεῖξῃ ἀκαιρον ὑπερηφανίαν ἢ ἀκαταδεξίαν, ἔρρηξε κραυγὴν χαρᾶς εἰς τὴν θεάν τῆς παιδικῆς φίλης, τὴν ἐκάλεσεν ἀμέσως παρ' αὐτῇ, τὴν ἠσπάζθη μετὰ δακρύων ἐλθοῦσαν, τῇ προσέφερε δῶρα, καὶ ἔμεινεν ἐπὶ ὄραν πολλὴν συνομιλοῦσα μετ' αὐτῆς. Ἐκτοτε μεθ' ὅλας τὰς ἀσχολίας τῆς θέσεώς τῆς δὲν παρημέλει ἡ Βασιλικὴ νὰ συνδιαλέγηται ὅσῳ τὸ δυνατόν συχνότερον μετὰ τῆς Μαρίας, καὶ νὰ περιποιῆται ἀνυποκρίτως τὴν παιδικὴν σύντροφον — τὴν ἐνσάρκωσιν παλαιῶν καὶ προσφιλῶν ἀναμνήσεων. Αἱ συνομιλίας τῶν ἐστρέφοντο πάντοτε περὶ τὰ νέα τῶν Μεγαρίδων· ἦσαν ἀναμνήσεις, πληροφορίαι λεπτομερεῖς περὶ προσώπων ἀγαπητῶν, μικραὶ ἱστορίαι, παλαιὰ αἰσθήματα, γέλωτες καὶ δάκρυα. Ἐβλεπε συχνὰ τὸν πατέρα τῆς ἡ Βασιλικὴ καὶ τῷ ἐξήτει πάντοτε μετ' ἐνδιαφέροντος τὰ περὶ πατρίδος νέα. Ἀλλ' ἀπὸ τὴν Μαρίαν ἐδύνατο τώρα νὰ μάθῃ ἄλλα πράγματα, ἰδιαίτερα, λεπτότερα, τρυφερότερα, ἀσήμαντα ἴσως διὰ πάντα ἄλλον, πλὴν μεγάλην κεκτημένα σημασίαν διὰ τὰς δύο φίλας, αἵτινες συνεκοινωνήσαν ἐπὶ μακρὸν τὰς καρδίας καὶ ἀπεκάλυψαν ἀλλήλαις τὸν ὄριζοντα τῶν ἰδίων σκέψεων. Μία λέξις ἐν τῇ συνομιλίᾳ, τίς οἶδε μετὰ πόσων πραγμάτων συνδεομένη, ἐκίνει ἄσβεστον τὴν γέλωτα, καὶ ἄλλη, ἐπίσης ἀδιάφορος εἰς τοὺς ἄλλους, προὐκάλει τὸ δάκρυ. Συνεννοοῦντο δι' ἐνὸς βλέμματος, διὰ μιᾶς χειραψίας, δι' ἐνὸς μορφασμοῦ. Κόσμος ὀλόκληρος, ἀλλ' ἀπροσπέλαστος, ἀνεσχάπτετο καὶ ἀνέζη ἐν ταῖς συναντήσεσι τῶν δύο κορασιδῶν.

Ἡ Μαρία ἐκράτησεν ἐντέχνως ἑαυτῆς· ἐδυνήθη νὰ ποικύρῃ τὰ αἰσθήματα τῆς καὶ μόνον χαρὰν καὶ ἀγάπην νὰ δεῖξῃ πρὸς τὴν παλαιάν τῆς ἀντιζήλον. Ἀλλ' ἡ θέα τοῦ πλοῦτου καὶ τῆς εὐημερίας, ἐν ἡ ἐβίου εὐτυχῆς ἢ νεανίς, ἡ θέσις τῆς, παρκαλλομένη πρὸς τὴν ἰδικὴν τῆς, ἡ μετὰ ζήνη περιβολή, συγκρινομένη πρὸς τὴν κινεὴν βυμβάκερὰν ἐσθήτη καὶ το λευκὸν περιζῶμα τῆς ὑπηρετρίας, ἡ ἀπαστράπτουσα καλλονή, ἡ λατρεία τοῦ κόσμου ἐνώπιον τῆς ἰδικῆς τῆς μετριότητος καὶ ἀρκαίης, τὰ πάντα ἀνερίπισαν τὴν φθόνον, ἐπὶ μικρὸν μόνον ληθαργήσαντα ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Μαρίας. Διατί ἄρα γε ἡ Μοῖρα νὰ φρονῇ τόσο ἀδικος καὶ μεροληπτικὴ; Βλέπω δύο φίλας. Ἐχουσί τὴν αὐτὴν ἡλικίαν καὶ τὰ αὐτὰ αἰσθήματα, φοροῦσι καὶ αὐτὰ ἐνδύματα, τρώγουσι τὸν αὐτὸν ἄρτον, ζῶσιν ὑπὸ τὰς αὐτὰς περιστάσεις, ἀμιλλῶνται ποιηθῆναι ὑπερβῆ τὴν ἄλλην, ἀλλὰ κατορθοῦσι νὰ ἦνε πάντοτε ὅμοιοι. Ἀποχωρίζονται μετὰ δακρύων, διὰ νὰ συνενωθῶσι καὶ πάλιν μετ' ὀλίγων ἐτῶν παρέλευσιν. Πλὴν μετὰ τῶν χαίρει τώρα ἀπύθμενον βάρβαρον! Ὅχι, δὲν δύναται νὰ το πληρῶσῃ οὔτε ἡ ἀγγελικὴ συγκατάβασις τῆς μιᾶς, οὔτε τὸ παλαιὸν ἀδελφικὸν θάρρος τῆς ἄλλης... Ἡ μία διὰ τοῦ ἰδρώτος τοῦ προσώπου τῆς βρέχει τὸν ἄρτον τῆς δουλείας, τὸν ὅποιον τρώγει· καὶ τῆς ἄλλης τὸν ἰδρῶτα, τὸν ὅποιον προκαλεῖ ὁ βαρὺς κόσμος τῆς ἐνδυμασίας, εἰν' ἔτοιμοι νὰ πομάξωσι δύο θεραπεινίδες! Ἐναντίον τῆς ἀδικου ταύτης ἀποφάσεως τῆς Μοίρας, ἡ πτωχὴ Μαρία δὲν ἔχει νάντιτάξῃ ἢ τὸν φθόνον — καὶ φθονεῖ καὶ μισεῖ, μὲ ὄλην τῆς τὴν δύναμιν. Ἐλεγες ὅτι διὰ τοῦ ὕψους τοῦ αἰσθήματος ἠγωνίζετο ἀπὸ τῆς χαμηλότητός τῆς νὰ καταφθάσῃ τὸ ὕψος τῆς περιωπῆς, εἰς ὃ ἀνῆλθεν ἡ Βασιλικὴ. Ἐκτιμῶ τὸ ἔξοχον παντὸς αἰσθήματος, εἴτε καλοῦ, εἴτε κακοῦ. Τὸ τέλειον τῆς κακίας εἶνε ἐπίσης ἀνέρικτον καὶ ἀξιοθαύμαστον, ὅσον καὶ τὸ τέλειον τῆς ἀρετῆς.

Ἀλλὰ κατεῖχεν ἀσφαλῶς ἐν ὄπλον ἡ Μαρία — μέσον ἐκδικήσεως ἐναντίον τῆς Βασιλικῆς, δι' ἀμαρτήμα, τὸ ὅποιον φεῖ! δὲν διέπραξεν. Θὰ ἐστάλαζε μαῦρον δηλητήριον εἰς τὴν ὑπερχαρῆ καρδίαν τῆς φίλης τῆς, μὲ δύο μόνον λέξεις. Θὰ τὰς ἔρριπεν ἀσκόπως δῆθεν εἰς τὴν καθημερινὴν ὀμιλίαν, ὅπως θὰ ἔρριπτε κατὰ λάθος ὀλίγους κόκκους ἀρσενικοῦ ἐντὸς τοῦ συνήθους ποτοῦ. Καὶ εὖρε ταχέως τὴν πείριστασιν· ἦλθε λόγος ἡμέραν τινὰ περὶ τῆς ἀθλιότητος καὶ τῆς κακίας τῶν ἀνθρώπων, τῶν κακῶν γλωσσῶν, τῶν ψευδῶν διαδόσεων.

— Ἄμα εἶνε κανεὶς καλός, δὲν ἔχει νὰ φοβηθῇ τίποτα ἀπὸ τὸν κόσμον, εἶπεν ἡ Βασιλικὴ· ἄμα κἀνης ἴσα τῇ δουλειᾷ σου, ἢ κοινωνία δὲν θὰ πῆ κακὸ γιὰ σέ.

— Δὲν ἔχεις καθόλου δίκην, ἀπήντησεν ἡ Μαρία· ὁ κόσμος εἶνε κακός, πολλὸ κακός, τῇ παραμικρῇ περιστάσει γυροῦει γιὰ νὰ πῆ τὰ μύρια ἐναντίον σου. Ἀχ,

νὰ ἔξυρες... ἀλλὰ δὲν λέγω τίποτα...

— Ὅχι, πέτο, Μαρία, σὲ παρακαλῶ, εἶπε μὲ ἀδιαφορίαν ἡ Βασιλικὴ.

— Ἀχ!... νὰ ἔξυρες πόσα κακὰ λέγει ὁ κόσμος ἐκεῖ-κάτω γιὰ τὸ σπίτι σου καὶ γιὰ σέ.

Ἡ Βασιλικὴ ἀνετινάχθη καὶ ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ἐζωγραφήθη ζωηροτάτη προσοχὴ.

— Καὶ τί κακὸ ἔχει νὰ πῆ ὁ κόσμος γιὰ τὸ σπίτι μου καὶ γιὰ μὲ; δὲν ἐνθυμοῦμαι ποτὲ νὰ ἐβλάψαμε ἀνθρώπο.

— Ἀπὸ αὐτὸ εἰμπορεῖς νὰ ἐνοήσῃς πόσο κακός εἶνε ὁ κόσμος· ἀφ' οὗ γιὰ σὰς ἔχη νὰ πῆ τόσα...

— Μὰ τί λέγουν; ἐπὶ τέλους δὲν θὰ μοῦ πῆς;

— Εἶνε περιττὸ νὰ μάθῃς περισσότερα. εἶνε φοβερὰ πράγματα· ἐγὼ δὲν τα ἐπίστευα, μὰ ἔκλαιγα σάν τα ἀκουγα.

Ἡ Βασιλικὴ συνῆψε τὰς χεῖρας. Ἀλλ' ἡ πονηρὰ Μαρία δὲν τὴν ἀφῆκε νὰ ἐκστομίσῃ τὴν παρακλήσιν τῆς. Ἐξέβαλεν ἐν ἡχηρότατον:

— Ἀμέσως!

Καὶ κατῆλθε τεθορυβημένη τὴν κλίμακα, προσποιηθεῖσα ὅτι τὴν ἔραρξεν ἡ κυρία τῆς. Πρώτην φοράν ἔφευγεν ἐκεῖθεν τόσῳ ἔλαφρὰ τὴν καρδίαν.

Ὁ Λέων, ἀνερχόμενος τὴν στιγμὴν ἐκείνην, διεσταυρώθη μετ' αὐτῆς. Ἀπὸ καιροῦ δὲν ἔβλεπε διὰ εὐνοϊκοῦ ὄμματος τὴν στενὴν συνάφειαν τῆς ἐρωμένης του μετὰ τῆς ὑπηρετρίας τοῦ Νικήτα. Ἐγνώριζε καλῶς τὴν πρᾶγμα ἦτο ἡ Μαρία καὶ ἐφοβεῖτο δικαίως τὰς συνεπειὰς τῆς συναναστροφῆς τῆς διὰ τοῦτο πλαγίως εἶχε κάμει ὀλίγας παρατηρήσεις εἰς τὴν Βασιλικὴν καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ ἦνε ἀξιοπρεπεστέρα. Ἀλλ' ἐκείνη, ἀντὶ νὰ ὑπακούσῃ, γυνὴ πάντοτε, δὲν ἀντέταξε μὲν ἀντιλογίαν, ἀλλ' ἐφρόντισεν ἐκτοτε νὰ βλέπῃ τὴν Μαρίαν σπανιώτερον καὶ ἐν ἀγνοίᾳ του. Ἡ δυσἀρεστος ἐκείνη συνάντησις ἐξώργισε τὸν Λέοντα, καὶ πρὸ πάντων ἀφ' οὗ εἶδε τὴν Βασιλικὴν μελαγχολικὴν, σκεπτικὴν, ἀφρημένην. Τῇ εἶπε δὲ μετὰ θυμοῦ:

— Τί ἔχεις, καλέ;... δὲν μου ὀμιλεῖς;... Ποιὸς ἔξυρει τί διάβολο ἔρχεται καὶ σου λέγει ἐκεῖνο τὸ παληοκόριτσο! Δὲν σου εἶπα ὅτι δὲν θέλω νὰ ἔχῃς σχέσεις μαζί τῆς; Νὰ μου κἀνης τῇ χάρι νὰ μὴν τὴν ἔξανιδῶ ἄλλη φορά ἐδῶ μέσα! νὰ ἡ ὄρα τώρα ποῦ θὰ ἔχῃς σχέσεις καὶ με κουζίνες!

Ἐπιτετα συνέχεια.

Γ. Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν.

ΕΞΕΔΩΘΗΣΙΑΝ:

Ἀθανασίου Χριστοπούλου, Λυρικὰ, λεπτὰ 50, ταχυδρ. ἀποστ. λ. 60.

Σολωμοῦ, ποιήματα, λεπτὰ 50, ταχυδρ. ἀποστ. λ. 60.